

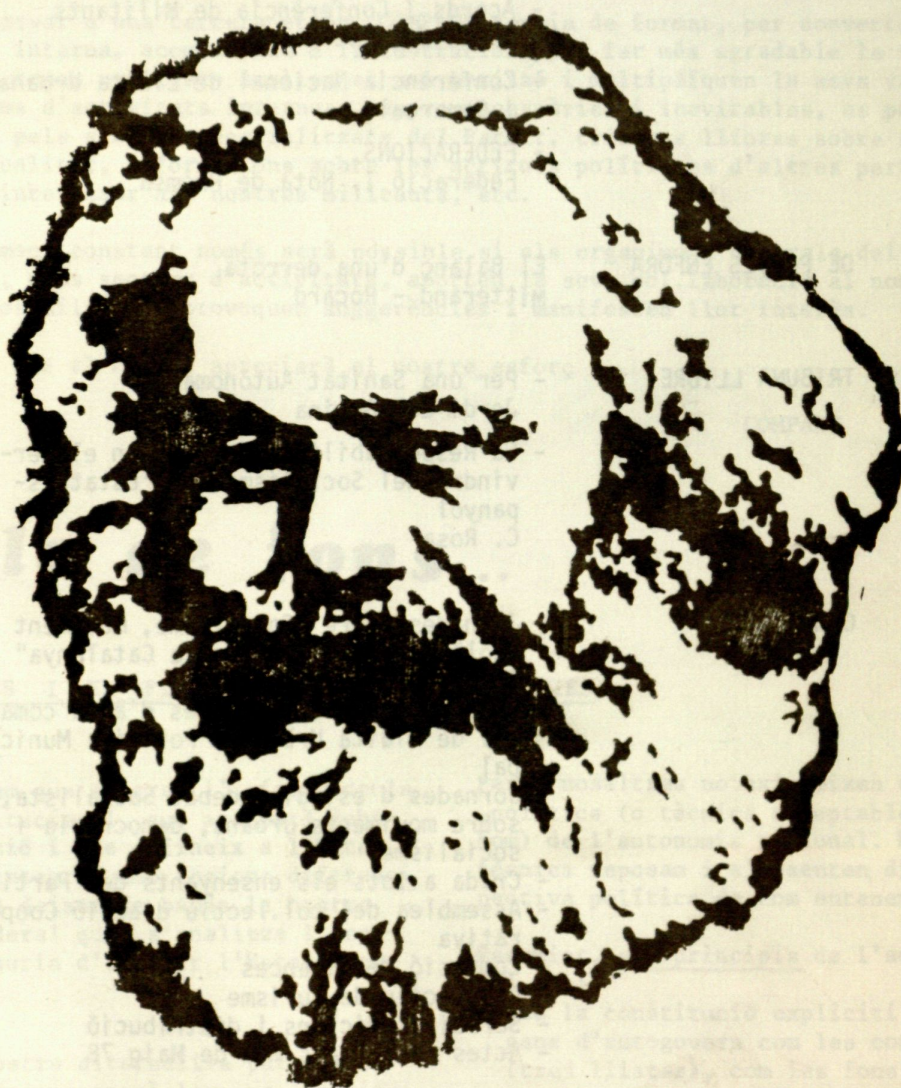
company

CEDOC
Donatiu
by M. L. L.

nrey 247

PSC

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

index

EDITORIAL

ARTICLE DE FONDS

El Socialisme i el Finançament de les Autonomies

DE PORTES ENDINS

- Per la llibertat d'expressió. Interpel·lació de Marta Mata a les Corts.
- Nota informativa del C.G.
- Acords I Conferència de Militants Joves del PSC
- Conferència Nacional de Lluita Urbana i Comarcal
- FEDERACIONS.
Federació I. Nota de Premsa

DE PORTES ENFORA

El Balanç d'una derrota
Mitterand - Rocard

TRIBUNA LLIURE

- Per una Sanitat Autònoma
Jordi Gol Gurina
- La Responsabilitat del PSC en el pervindre del Socialisme de l'Estat Espanyol
C. Rosa

COMUNICATS

- Jornades sobre "Socialisme, moviment ecològic i Medi ambient a Catalunya"
- Comitè d'acció Sanitària
- Convocatòria responsables d'àrea comarcal de Lluita Urbana i Política Municipal
- Jornades d'estudi i debat Socialista, sobre moviments urbans, democràcia i socialisme.
- Crida a tots els ensenyants del Partit
- Assemblea del col·lectiu d'acció Cooperativa
- Comissió de Finances
- Col·lectiu de Turisme
- Servei d'edicions i distribució
- Actes realitzats mes de Maig 78

ANEXE

- COMPANYY - CONGRES

EDITORIAL

COMPANY canvia, una vegada més, de forma i, en certa manera, de contingut. L'organ de comunicació interna del PARTIT s'esforça per respondre millor a les necessitats i a les preocupacions dels militants.

Durant una primera etapa, COMPANY fou el testimoni objectiu de la vida i de les activitats dels organismes centrals del Partit. En les seves pàgines es publicaven les actes del Consell General, les actes de les reunions importants del Secretariat General, les actes de les Conferències del Front de Lluita a l'Empresa, del Front de Lluita Urbana, etc. El Partit trobava que aquestes cròniques eren massa fredes i massa burocràtiques.

En una segona etapa, COMPANY s'esforça per alleugerir el contingut dels seus textos i per regularitzar la seva publicació. Les actes de les reunions i de les assemblees es transformaren en resums de les decisions preses, resums presentats en un estil periodístic, a l'ensens que la vida interna del Partit es completava amb informacions de caràcter més general: les esmenes dels Socialistes de Catalunya o dels socialistes de l'Estat al projecte de Constitució, intervencions o interpellacions dels nostres parlamentaris a Madrid, etc.

Avui intentem passar a una tercera etapa. COMPANY canvia de format, per convertir-se en una mena de revista interna, acompanyada d'il·lustracions, per fer més agradable la seva lectura. Segonament, els temes publicats amplien el seu horitzó i multipliquen la seva varietat. Al costat dels resums d'activitats internes, sempre necessàries i inevitables, es publicaran documents elaborats pels sectors especialitzats del Partit, tribunes lliures sobre temes controvertits i d'actualitat, informacions sobre les actituds polítiques d'altres partits socialistes que puguin interessar als nostres militants, etc.

Aquest amillorament constant només serà possible si els organismes centrals del Partit, de les Federacions, dels sectors d'activitats, aporten la seva col·laboració al nostre butlletí i si els mateixos militants provoquen suggerències i manifesten llur interès.

Volem esperar que el Partit apreciarà el nostre esforç

COMPANY

article de fons...

ELS SOCIALISTES I EL FINANÇAMENT DE LES AUTONOMIES

Nosaltres creiem que malgrat l'informe de la ponència constitucional que ara està debatent la comissió i que defineix a l'Estat com a unitari integral amb regions diferenciades, no hem de deixar de banda la nostra perspectiva federal quan s'analitza l'organització que hauria d'assolir l'Estat espanyol.

Es a dir, la nostra alternativa parteix de la situació que consagrarà la nova constitució espanyola, però va més lluny. No volem renunciar a la perspectiva federal que satisfaci plenament el dret a l'autogovern de tots els pobles que formen l'Estat.

En aquesta perspectiva inscribim l'alternativa dels socialistes el finançament de les autonomies.

Per a nosaltres no existeixen uns principis apolítics (o tècnics acceptables per a tothom) de l'autonomia regional. Els principis tècnics reposan i s'assenten dins una perspectiva política de com entenem l'autonomia.

Resumint, els principis de l'autonomia regional són:

- Que la constitució expliciti tant els òrgans d'autogovern com les competències (tres llistes), com les fons de finançament.
- El sistema de finançament es basa principalment (pel que fa al volum de recursos) a la coparticipació en els ingressos producte d'un sistema fiscal únic.
- Hi ha d'ahver-hi un sistema de compensació per reorganitzar el territori, però la compensació no ha de minvar una hisenda local forta i autònoma, i per tant el procedi-

ment de les subvencions quedaria molt minimitzat.

- Ha d'ahver-hi autonomia en les despeses i en els ingressos (recursos)
- Ademés, i després d'aquests principis anunciats, caldria que tot el sistema fiscal basat en autonomies reals i funcionals si-
gués suficient, solidari, general i flexi-
ble.

Les característiques de l'organització finan-
cera autòctona, serien dins una perspectiva
gradualista, les següents:

- La legislació fiscal, seria única, amb un
marge discrecional d'aplicació concreta de
les lleis fiscals (tipus, exencions...) als
poders autònoms
- Els impostos cedits i els propis, haurien
d'estar amb harmonia amb el sistema fiscal
general.
- La recaptació fiscal (tota la gestió) hau-
ria de ser descentralitzada i lligada al
poder polític autònom.
- Els impostos propis, que podrien haver-ni,
serian d'una importància mínima com a fon-
de recursos.

En resum, proposem una hisenda autònoma ar-
lada en la suficiència, que vindria donada
per la participació (com a la RFA) de les en-

titats autònòmiques en els tres grans im-
ostos generals (renda, societats e IVA), i amb
els impostos cedits (rústica, urbana, succe-
sions, transmissions patrimonial).

Per a nosaltres és més important la capaci-
tat real de generar recursos riscals al pro-
pi territori i d'administrar-los, que no el
tenir un sistema propi, però reduït en quan-
ta volumen.

Per a les funcions redistributives creiem
més adient la via de la càmera (o carta) de
compensació, que la via de les subvencions
directes per part de l'Estat central.

I, com a tercer tret, la gestió tributària
hauria de ser competència dels governs autò-
noms, ja que apart del major rendiment fiscal
es consolidaria un grau més d'autonomia

Aquesta és la nostra postura, perfectament
autonomista, perfectament lligada a les tèc-
niques modernes i sobre tot solidària amb
les altres nacionalitats i regions que con-
viven a l'Estat espanyol.

GABINET TECNIC PSC

DE PORTES ENDINS

PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIO (Interpel·lació de Marta Mata presentada a les Corts el 27
d'abril de 1978)

Interpel·lació sobre la llibertat d'expressió

Senyor President, Senyores i Senyors Diputats: el motiu d'aquesta interpel·lació al Govern,
és el d'esclarir els motius i objectius polítics que han tingut en les seves nombroses actu-
acions restrictives de la llibertat d'expressió, des del cas de l'acció judicial a que han
estat sotmesos "Els Joglars", que tractaré especialment, fins al segrest de la revista "In-
terviu" la setmana passada.

Al plantejar aquest tema, he de referir-me als pobles que han viscut a l'entorn del mar Me-
diterrani. Perquè junt a les platges d'aquest mar, els homes han après a ser homes, és a
dir, a superar allò que tenim de comú amb els animals: la força bruta, la por, l'institnt
de venjança, el "dent per dent i ull per ull" propis dels antics imperis superats, per
aquests pobles de dimensió humana que començaren a formar-se de Tiro a Tarsis.

A la nostra antiga Grècia, precisament, prengué relleu aquesta lluita de l'home per la huma-
nitat, de l'home per la llibertat, que a partir d'una primera forma política democràtica pō-
gué plantejar-se davant detot el poble damunt les taules d'un carro de titellaires i sobre
els marbres de l'escena en el teatre. Mentre el teatre oriental era reglamentat i predeter-
minat fins el punt de que els actors, bons o dolents, sortien a escena amb una borla blanca
o negra a les seves vestes, per a que ningú s'enganyés i aprngués l'única lliçó permesa i
imposada, la tragèdia grega, en canvi, presentava cada un dels personatges amb tota la pro-
funditat humana necessària per enlairar l'anècdota a categoria, per comprendre a cada un
d'ells, amics o enemics, homes en suma, brodant la filigrana de la creativitat, de la lli-
bertat de l'home.

I quan el va-i-ve tràgic de la venjança que enfronta els personatges supera la dimensió de l'obra i assoleix la de trilogia i inclús la de tetralogia, és el cor de la tragèdia qui, recollint el sentir del poble, es converteix en representació del fòrum polític per donar el terme necessari als enfrontaments successius de tal manera que desde aleshores, qualsevol fòrum democràtic téuna connotació de cor que reflexiona i glosa l'acció política, en termes de justícia i de pietat a la vegada.

Aquest mateix fòrum en el que actualment ens trobem i que votà la llei d'amnistia, tindrà el seu lloc a la història, si sap reflexionar i orientar l'acció política i actua amb la valentia i amb novetat de mires pròpia del canvi polític a que aquestes corts hen de servir.

Això no és fàcil. Hi ha encara moltes borles antigues als nostres escons i a les nostres penes, molts tabús a la nostra societat, i hi ha por, por a la veritat i por al canvi.

No d'altra manera poden interpretar-se els problemes haguts respecte a la llibertat d'expressió en els darrers mesos, fins arribar al segrest d'"Interviu".

Concretament el cas que disparà la present interpel·lació, és el cas del judici d'"Els Joglars", companyia teatral catalana que composà i representà una obra titulada "La torna"

La història és la següent: el dissabte 2 de març de 1974, fou executat a Barcelona Salvador Puig Antich, un jove militant polític que havia escollit el camí de la lluita armada front el franquisme. Aquell dia estigué carregat de sensacions i de reaccions personals i col·lectives: l'esperança en un indult, la impotència davant la notícia de l'execució, la dificultat de les manifestacions de protesta....

I en aquell moment, "un petit detall" vingué a afegir-se al noticiari: simultàniament a l'execució de Puig Antich a Barcelona, havia estat executat a Tarragona un "delinqüent comú" un estranger de nom curt, que no podríem recordar condemnat per haver donat mort a un guàrdia civil en un càmping de la platja.

Recordem encara la vergonya de constatar que la nostra sensibilitat ja no donava per a més. "Aquest dolor de no tenir ja llàgimes" que defineix Leon Felipe.

Però algú, si tingué memòria i pietat. "Els Joglars" esbrinaren allò que pogueren de la vida i la mort de Heiz Chez, ja ho crec que recordarem el seu nom, i trobaren molt poc: Ningú absolutament ningú, que l'hagués estimat... La figura d'un apàtrida, els pares morts en un camp de concentració essent ell molt petit, algunes vegades treballant com actor ambulat...

Amb aquestes úniques dades "Els Joglars" montaren una obra sobre els darrers moments de la vida de Heiz Chez: detenció, judici i execució.

No es tractava de posar en dubte una condemna i una execució fetes dins les lleis vigents en aquell moment, i ara, sinó que es tractava de reviuire humanament el fons de la terrible "casualitat" de dues execucions en un mateix dia. El determinant d'aquesta "casualitat" que els tractats polítics nomenen "Raó d'Estat" i que "Els Joglars" nomenaren "La Torna". La Torna, és a dir, allò que s'afegeix pera donar el pes: la torna, l'afegidura.

Amb aquest títol i amb aquesta obra, els Joglars definien, expressaven, el cúmul de sensacions que pesà damunt nostre aquell dissabte de març de 1974. La mort de Heiz Chez havia estat l'afegidura, la torna, allò que mancava per a donar el pes de la façana legal en la mort de Salvador Puig Antich. Això era el que havíem sentit sense poder expressar-ho aleshores. Això era el que ara expressava l'obra teatral.

Perquè en "La Torna", els Joglars expressaren la tremenda sensació d'impotència i de desesperança que molts de nosaltres tinguèrem davant les execucions de Salvador Puig Antich, i de Heiz Chez el 2 de Març de 1974, realitzades tal vegada com compensació puntual d'aquella primera cortina de fum que difuminava l'ocàs de la dictadura i que fou "l'esperit del 12 de febrer"

Aquesta mateixa sensació de impotència i de desesperança és la que rodeja la pietat d'Antígona, cada vegada que es suscita una lluita entre germans, una guerra civil. La sensació que pel nostre país en fosca guerra civil des de més d'un segle, defineix el mateix Leon Felipe: "Espanya: en aquesta casa teva no hi ha bàndols, aquí no hi ha més que pols, pols i una destrucció antiga que es tornà i es torna contra la teva mateixa sang". I la sensació que es succeeix al llarg dels segles davant qualsevol execució capital, ja sigui per delictes claríssims, ja sigui per foscos delictes, sempre, però, amb el component de raó d'estat, com el component de la crueltat que entranya el "és just que un home mori per un poble" quan està en boca dels jutges i no dels herois. "Els Joglars" havien assolit tot allò escenificant la resposta a una simple pregunta: què passava dins de "La Torna"? què pensava, què sentia Heiz Chez, la Torna, l'afegidura, mentre el detenien, el jutjaven i l'executaven? La Torna, teatralment, no és altra cosa que això.

Políticament, ha estat molt més. El dilluns 6 demarç de 1978, es sotmetia a consell de Guerra a quatre d'"Els Joglars". Se'ls jutjava per les possibles injúries a l'exèrcit, en aquest el tribunal militar que jutjà a Heiz Chez.. I continuava jutjant un tribunal militar

Front a front es trobaven la llibertat d'expressió i la raó d'estat. Es a dir, la capacitat de l'home de conèixer i valorar els fets i d'expressar les seves opinions, front a la neces_sitat sentida pel poder d'actuar d'una manera determinada sense donar explicacions."

A vegades, però, la raó d'estat és una raó de força, com ho fou aquell març de 1974, ens sembla aleshores. Altres vegades, la raó d'estat és una raó de feblesa, com ho ha estat aquest març de 1978, en s ho sembla ara. Perquè "Els Joglars" realitzaren llur obra, cometen el seu delictes el 1977, any de les primeres eleccions legislatives després de 40 anys de dictadura, de la signatura dels acords de la Moncloa que inclueixen el d'unitat de jurisdiccions, i de la signatura per part d'Espanya del Pacte de les Nacions Unides sobre defensa dels Drets Humans, entre ells el de la llibertat d'expressió.

Per quina raó si no és per la feblesa política han estat jutjats Els Joglars per un tribunal militar" Per quina raó no s'ha fet la unitat de jurisdiccions, no s'ha abandonat el mon_tatge de la justícia franquista per anar a un altre més d'acord amb l'estructura política presumida actualment tal i com s'acordà a la Moncloa? Ens sembla que no per altra raó que per la feblesa d'aquesta estructura política, i això és greu.

Greu per al Govern que no arriba a governar en casos com aquest.

Greu per al Parlament, que no arriba a legislar en casos com aquest.

Greu per al poble que, sense llibertat d'expressió, no pot comprendre el canvi polític, ni assumir-lo. Heus ací com una dèbil torna, una simple afegidura, s'ha convertit en pedra de toc i d'escàndol per a un canvi polític.

Es per tot això que s'ha fet la present interpellació. Perquè hi ha que saber les causes, motius i paralitzants de l'actitut del Govern, per a trobar sol.lucions. Es per això que preguntem:

A l Ministre de Cultura, perquè no ha defensat una obra teatral que el seu ministeri havia autoritzat sense més.

Al Ministre de Defensa, com s'ha permès la realització del Consell de Guerra a "Els Joglars" i que el fiscal militar digués en ell, com jo mateixa escoltí, que: "Els terminis en el compliment dels acords de la Moncloa, eren pura entelèquia".

Al Ministre de Justícia, preguntem perquè no s'ha agilitzat el procés d'unitat de jurisdiccions.

Al Ministre de l'Interior, per què han continuat reprimint-se com abans les manifestacions en pro de la llibertat d'expressió.

Al Ministre d'Afers Exteriors, perquè no ha defensat dins d'Espanya allò que ha signat, en nom d'Espanya, fora d'Espanya.

I al Govern en ple preguntem, per què no s'ha encarat amb justícia, amb pietat i amb valentia un fet, el judici de "Els Joglars" que s'està convertint dins i fora d'Espanya en el ju_dici a la feblesa democràtica d'un canvi polític en el que estàvem tots implicats.

L'oposició ha estat també dèbil en el tractament d'aquests i d'altres casos... La sensació de la nostra pròpia impotència política i la por a empitjorar la situació de persones concretes com Albert Boadella, empresonat i escàpol, i els seus companys subjectes a consell de Guerra i a condemna, han motivat uns endarreriments i circunspeccions que s'han demostrat totalment ineficaços.

Es per tot això que en el moment present, tantes setmanes després d'haver presentat aquesta interpellació, no solament preguntem sinó que demanem al yovern una ràpida sol.lució d'aquest problema: la que sigui però sol.lució: l'agilització del procés d'unitat de jurisdiccions, l'aplicació de l'amnistia en les condemnes per delictes relacionats amb la llibertat d'expressió. La suspensió immediata de judicis per possibles delictes de llibertat d'expressió o subjectes a jurisdicció no unificada, i, si no fos possible per a "Els Joglars" l'amnistia o la suspensió.

En règimen de transitorietat i per evitar perjudicis irreparables, suspendre per mitjà la ofrma jurídica que a l'efecte s'estimi adequada (com ja s'ha fet en situacions semblants) el compliment de les penes privatives de llibertat en l'espera d'allò que pel demés es legisli provisionalment o definitiva al respecte.

Una actuació del poder, distinta dels que són objecte d'aquest plantejament, pressuposa que d'un fet estiguin complint sancions que es preveu que siguin declarades explícitament injus

tes amb la qual cosa, a més de fer mal als seus afectats directament, perjudica greument l'imatge de l'Exèrcit i, en definitiva, de la democràcia.

Sigui com sigui el retorn en llibertat de "Els Joglars" a l'exili i la llibertat de "Els Joglars" empresonats.

A tota Espanya i a l'estranger, s'han fet manifestacions reivindicant-ho. A Catalunya, concretament, el fet s'ha sentit doblement car "Els Joglars", que començaren essent una companyia de mim, quan la paraula, i especialment la paraula en la nostra llengua catalana era sovint delictiva, Els Joglars, han estat expressió, amb llurs obres mimades o parlades, de problemes entranyablement viscuts pel poble.

Personalment, a més d'expressar davant d'aquesta cambra, l'afecte que tants mestres sentim per Albert Boadella, mestre nostre en els seus cursos d'expressió i dramatització.

Sigui com sigui, repeteixo, per a qualsevol de les sol·licitacions apuntades crec que el Govern pot comptar amb el consens popular i amb l'ajut, no sols de l'oposició, sinó de tots els qui en aquest Parlament considerem l'exercici de la llibertat d'expressió com pedra de toc de la democràcia.

NOTA INFORMATIVA DEL C.G. REUNIT EL 30 D'ABRIL DE 1978

Dos temes van despertar certa expectació entorn a aquest Consell: D'una banda el procés d'Unitat Socialista, amb la proposta d'incorporació del PSC-R i d'altre el document crític del que ja s'havia fet ressò la premsa i davant del que s'esperava prengüés posició el Consell General. La nombrosa assistència de militants ho va reflectir fidelment.

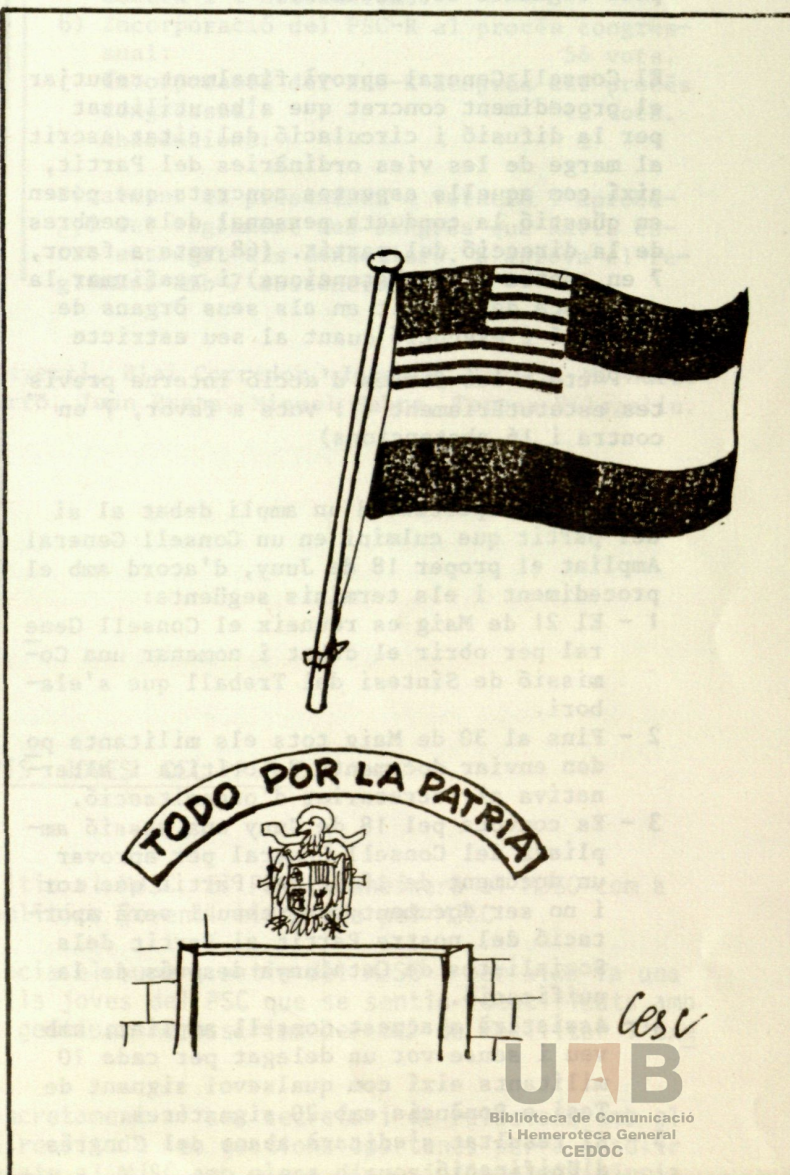
Efectivament aquests dos temes són els que varen ocupar la major part del temps obligant a adaptar l'ordre del dia a les necessitats del debat.

Joan Reventós, inicià l'informe del S.G. caracteritzant de difícil la situació per la que atravessa el partit i desgranant les causes d'aquesta situació, tant externes com internes posant de manifest la situació d'esgotament del projecte polític elaborat en el procés constituent del Partit i la necessitat de replegar-se per fer un profund anàlisi de la situació.

Dintre els temes propis de l'informe polític passà revista a la situació política al conjunt de l'Estat i especialment als interrogants que planteja la possible convocatòria d'eleccions legislatives immediatament després de l'aprovació de la Constitució.

La situació de la Generalitat es centrà entorn a l'estancament del Traspàs de serveis i les dificultats que per dur una política més enèrgica ens trobem tant al Consell com a les Comissions.

La política pagesa fou també objecte d'anàlisi tant des de la perspectiva de les pressions fetes a nivell institucional per a modificar les disposicions oficials com de les posicions que manté la Unió de Pagesos major-

ritàriament favorable al boicot a les eleccions a Cambres Sindicals Agràries pels elements antidemocràtics que la legislació manté. El tema quedà pendent de resolució per després del debat.

Després d'un molt breu repàs a la política municipal, Joan Reventós acabà la intervenció tornant als problemes organitzatius ja assenyalats al començar l'informe passant a formular una proposta concreta d'articulació d'un ample debat intern. Aquesta proposta fou aprovada amb algunes modificacions fruit del debat que va seguir i la trobareu detallada més endavant

El debat que seguí a l'informe del Secretariat General es centrà fonamentalment entorn al document crític del que ja hem parlat i es perllongà fins a la tarda de manera que va ser necessari modificar l'ordre del dia per adequar-lo al temps disponible.

La majoria de consellers, no signants, que intervingueren o feren destacant la importància del procés de debat a endegar i senyalant la situació crítica en que es troba el Partit, criticant però el procediment seguit pels signants del document.

El Consell General aprovà finalment rebutjar el procediment concret que s'ha utilitzat per la difusió i circulació del citat escrit al marge de les vies ordinàries del Partit, així com aquells aspectes concrets que posen en qüestió la conducta personal dels membres de la direcció del partit. (68 vots a favor, 7 en contra i 18 abstencions) i reafirmar la confiança del Partit en els seus òrgans de direcció i execució quant al seu estricte

respecte a les formes d'acció interna previstes estatutàriament (71 vots a favor, 7 en contra i 16 abstencions)

S'aprovà l'apertura d'un ampli debat al si del partit que culmini en un Consell General Ampliat el proper 18 de Juny, d'acord amb el procediment i els terminis següents:

- 1 - El 21 de Maig es reuneix el Consell General per obrir el debat i nomenar una Comissió de Síntesi del Treball que s'elabori.
- 2 - Fins al 30 de Maig tots els militants poden enviar documents de crítica i alternativa al secretariat d'organització.
- 3 - Es convoca pel 18 de Juny una sessió ampliada del Consell General per aprovar un document de línia del Partit que tot i no ser document congressual serà aportació del nostre Partit al Partit dels Socialistes de Catalunya després de la unificació.
- 4 - Assistirà a aquest Consell ampliat, amb veu i sense vot un delegat per cada 10 militants així com qualsevol signant de Tesi o Ponència amb 20 signatures.
- 5 - El resultat s'editarà abans del Congrés d'Unificació

Seguidament intervingué en Pep Jai per explicar la posició de la Unió de Pagesos entorn al boicot a les eleccions a Cambres Sindicals Agràries, destacant que era un combat difícil i demanant el suport del Partit a la decisió presa democràticament per la Unió de Pagesos.

S'aprova d'abonar el boicot sense cap vot en contra i amb 5 abstencions.

Tot seguit s'enceta el punt sobre la unitat socialista amb un informe del Secretariat General fet pel company E. Martín.

El tema fonamental de l'informe, és la petició que el PSC-R ha fet al PSC i a la FSC-PSOE, d'incorporar-se al procés d'unitat socialista, com a resultat dels acords del seu congrés. Explicita que sobre aquesta petició no hi ha cap compromís ni acord pres (malgrat el que es pugui interpretar de les informacions de premsa), sinó sols una petició feta als dos partits conjuntament. Es el Consell General el que ha d'acceptar o rebutjar la proposta, per part del PSC.

Fa una valoració de la situació del PSC-R, que defineix de desintegració progressiva (sortida de sectors del PSC, de "pallaquistes", d'Arana i sectors "nacionalistes"). Es un partit amb pobra militància i incidència de masses però amb 3 diputats i alguns quadres. Valora la incorporació de Cornudella. Es un partit definit com a socialdemòcrata, està a la dreta del PSC i del PSOE, però es reclama del Socialisme. Té una certa incidència d'imatge, unes sigles confusiónaires i una trajectòria enfrontada amb el nostre partit. D'altra banda demana l'entrada en el procés sense condicions.

Tenint en compte tot això, proposa que el Consell es pronunciï afirmativament per la incorporació del PSC-R al partit sorgit de la unificació. Això està d'acord amb la ponència d'unificació Socialista aprovada en el 2n. Congrés.

Els diputats del PSC-R, es comprometrien per escrit a mantenir disciplina de vot pel grup Socialistes de Catalunya (ara, de fet, ja el mantenen i són invitats a assistir a les sessions informatives del grup. No a les decisòries). En un altre ordre de coses, proposa la nominació d'una comissió del Congrés encarregada de l'organització d'aquest, formada per 5 membres del PSC i 5 de la FSC-PSOE, afegint-se, en el seu cas, dos del PSC-R, així com una comissió encarregada de sintetitzar els resultats de les sessions dels partits en el congrés. Estarà formada per 6 membres de cada partit i, eventualment per dos del PSC-R. Tot seguit informa que el nombre de delegats al Congrés serà paritari per les dues organitzacions i a determinar, en proporció a la seva realitat, pel PSC-R.

D'altra banda demana que la comissió d'unificació que teòricament ha acabat el seu treball continuï actuant tenint en compte la feina

que es presenta i fa una crida als consellers perquè col·laborin en l'explicació de documents, a la base del partit. Convoca una reunió d'aquesta comissió amb el Secretariat General.

Finalment proposa que les comissions esmentades, s'elegeixin en el proper Consell General.

Obert el debat, intervenen alguns companys de la Federació I (Girona) expressant la seva negativa a la incorporació del PSC-R en el procés i que, en tot cas, ho hauria de fer un cop constituït en nou Partit. També protesten pel que consideren fet consumat. No s'han tingut en compte els costos polítics que sofrirà Girona i altres comarques. Els militants del PSC-R a les seves comarques no són socialistes i estan lligats a l'oligarquia. La incorporació en el procés portarà conflictes en la militància actual del PSC:

Altres intervencions fan valoracions similars, però creuen que, un cop dins del partit, quedaran diluïts i els que no siguin socialistes se'n sortiran. D'altra banda l'ajornar la incorporació, faria que ens trobesim, acabat el congrés d'unificació, que encara hi han unes sigles socialistes no integrades i enfrontades. Altres intervencions apunten alguns elements positius de la integració, com són: Reforçament cara a les municipals, del grup parlamentari i de la imatge nacionalista (que les campanyes tendencioses ens han deteriorat). El PSC-R, és un pes a la dreta que podem suportar.

Absències no justificades: 9. J. Arru, J. Bayerri, Blai Corredor, Josep M. Rovira, M. Martorell, R. Navarro, Joan Prats, Miquel Sabre, Teresa Vilageliu.

Absències justificades: 7

Assisteixen: 104.

ACORDS DE LA I CONFERENCIA DE MILITANTS JOVES DEL P.S.C.

- 1.- El PSC donarà suport organitzatiu i polític al MJSC. El PSC reconeixerà al MJSC com a organització associada i farà seva la política juvenil elaborada pel MJSC
- 2.- La CONFERENCIA valora d'extrema importància el suport actiu del MJSC i per això fa una crida a la doble militància de tots aquells joves del PSC que se sentin identificats amb la realitat juvenil. Es realitzaran les gestions necessàries per tal de facilitar l'execució d'aquesta mesura.
- 3.- S'encarrega al Secretariat del PSC i concretament al seu secretari de relacions amb el MJSC, i al Secretariat del MJSC, perquè realitzin les gestions oportunes per aconseguir que un nombre de quadres juvenils ingressin al MJSC amb plena disposició de militància.

S'expressa, també, la necessitat que les comissions conjuntes, haurien d'analitzar els problemes de conflictes personals i d'imatge existents en alguns llocs.

En el debat apareixen altres elements, com són:

- la dificultat de la confluència entre el PSC i la FSC-PSOE per la base en algunes comarques.

- Com s'elegiran els delegats del PSC al congrés?

- El bagatge ideològic del PSC-R, passarà a ser patrimoni del nou partit?

En la seva resposta el S.G., planteja quins costos tenen més possibilitat de resoldre's i els derivats de conflictes locals o els de la subsistència d'unes sigles socialistes després del Congrés. Els costos locals no seran superiors als que s'han produït per la unificació amb la FSC-PSOE. Cal donar-los-hi sortida, però l'altra qüestió és més greu a nivell global.

Es passa a la votació de la resolució que es divideix en dues parts:

a) Sí a la incorporació del PSC-R (Sense precisar quan): Es aprovada amb 3 vots en contra i 2 abstencions.

b) Incorporació del PSC-R al procés congressual: 56 vots.

Incorporació del PSC-R després del procés congressual: 12 vots.

Abstencions: 3

Finalment es presenta a votació l'aprobació del reglament del congrés que havia estat entregat als consellers. S'aprova el reglament amb 7 abstencions

- 4.- Es proposa obrir un debat al sí del PSC de cara a que aquest reculli el programa del MJSC per les eleccions municipals, proposi un ponent o un regidor de la Joventut e inclogui en les llistes de Socialistes de Catalunya a joves socialistes per a defensar i donar a conèixer la nostra política juvenil.
- 5.- Considera d'especial interès l'impuls de formes específiques d'organització dels joves al si de la UGT i la militància dels joves treballadors del PSC i del MJSC en aquesta central.
- 6.- El front d'estudiants del MJSC i la secció universitària del PSC realitzaran, a curt termini, reunions per a establir un lligam entre ambdós i clarificar les respectives posicions enfront de la realitat Universitària, en la perspectiva de la unificació amb J.S.C.
- 7.- Elevar al Consell del PSC aquestes resolucions perquè se les faci seves i les difongui al sí del Partit.

El passat dia 7 de maig hi hagué la Conferència Nacional de Front de Lluita Urbana i Política municipal i comarcal. Presentem ara les resolucions finals, que discutides en treball per grups, varen ser aprovades finalment en el plenari dela tarda.

PONENCIA DE POLITICA MUNICIPAL (Fins el període preelectoral)

a) Crisi municipal. 1. Calencari de les eleccions

Una de les causes de l'actual crisi de municipis és la inseguretat que comporta el calendari imposat per l'equip del govern que posa per davant els seus interessos de partit als interessos del poble i de la democràcia.

2. Política d'Estat

Un altres factor de la crisi, és el fet d'haver entrat en un procés de reforma que conduït per UCD posa a les seves mans, no només el calendari de les reforme sinó el caràcter d'aquestes, que estan més encaminades a la via del continuïsm, que a abordar el canvi democràtic en profunditat i l'urgència que hi implicaria si s'hagués produït la ruptura democràtica.

3. Política de la Generalitat

La lentitut en el traspàs de serveis de les Diputacions i l'Estat a la Generalitat, repercuteix fonamentalment en que els actuals Ajuntaments siguin en aquests moments entitats sense direcció, sense recursos i amb una administració totalment deficient, fins el punt que molts ajuntaments han arribat a un estat d'hivernació o congelació política i administrativa.

4. Altres factors de la crisi

Hi han altres factors importants que no podem deixar de banda des de la crisi econòmica general, fins les dificultats de la petita empresa, l'atur, la degradació del medi ambient, etc.

b) Alternatives (fins les eleccions)

1. Comissions gestores 15 de Juny

Es evident que davant l'actual deteriorament de la vida municipal en alguns ajuntaments serà necessari montar comissions gestores segons el resultat de les eleccions legislatives.

2. Sol.lucions pactades (Anglés - Esparraguera)

També pot donar-se el cas que l'Ajuntament entri en crisi només parcialment, en aquest cas caldrà pactar amb el Govern Civil com es substitueix i qui substitueix l'alcalde o regidors que hagin dimitit d'acord amb les forces polítiques de la localitat. Aquesta sol.lució també és previsible en alguns Ajuntaments tal com senyalen els exemples de Anglés i Esparraguera.

3. Ajuntaments paral·lels

Alguns cercles o seccions del nostre partit han decidir (després d'abandonar o no les comissions municipals de partits) constituir-se com a Ajuntament paral·lel o a l'ombra, presentant des de l'oposició alternatives sectorials sobre cada problema concret, que surt a la seva localitat i potenciant aquelles coses que els veïns reclamen com a necessitats més urgents a cada barri.

4. Altres alternatives

En la majoria de pobles de Catalunya els Ajuntaments aniran agonitzant fins el dia de les eleccions, en aquests llocs els nostres militants presentaran denúncies puntuals quan calgui i faran una tasca de control des de les comissions de partits o com a partit a l'oposició. Aquest serà el cas dels pobles on la nostra incidència és més fluixa.

c) Moviment reivindicatiu. 1. Campanya de movilitzacions

Creiem que en alguns casos encara és possible arribar a haver de movilitzar-nos per coses puntuals i concretes (desordres urbanístics, plans parcials, etc.)

2. Campanya de denúncies i pressions

Denunciarem en alguns llocs alcaldes i Ajuntaments corruptes fins arribar si convé a presentar querelles contra ells o els serveis tècnics.

Reivindicarem per la Generalitat el servei nacional d'inspecció i assessorament

Em qualsevol cas, demanarem que les facultats de tutela de la Generalitat estiguin al servei del poble i serveixin de control als Ajuntaments.

d) Programa Socialista. 1. Reforçar l'alternativa socialista

Cal donar una política de recanvi a les comissions de control que sembla que en la majoria de llocs han complert el seu paper.

Cal continuar des de l'oposició i com a opció de govern denunciant la injustícia de l'equip UCD i el seu cinisme carregant-l'hi la responsabilitat de l'agonia dels Ajuntaments.

Caldrà exigir recursos extraordinaris suficients per aquells municipis més afectats per la crisi i on es puguin trobar sol·lucions de gestió provisional.

Hem de donar imatge de partit de lluita i d'alternativa de recanvi al govern d'unitat catalana.

2. Treballar unitàriament amb la FSC del PSOE i el PSC(R)

Cal unificar i conjuntar els programes, els documents, les alternatives i fer front comú a cada localitat.

3. Clarificar l'espai socialista

Cal desmarcar-se clarament de Convergència i el PSUC, posant en contradicció si convé la seva base de militants.

En tot cas, un cop enllestit el procés d'unificació, l'hegemonia socialista a Catalunya serà un fet.

4. Potenciar els llocs on, tot i haver otingut molts bons resultats el 15 de Juny, la nostra presència organitzativa és massa fluixa.

Hem enviat una circular a totes les Seccions del partit oferint suggerències d'actes, xerrades, etc.

Cal preparar a cada Federació o Secció que es trobin amb aquest cas un programa d'expansió i contactes amb possibles militants (cal tenir en compte els militants d'UGT, Unió de Pagesos i els sindicats unitaris)

P.S.C.

RESOLUCIONS DE LA CONFERENCIA NACIONAL DECATALUNYA DEL FRONT DE LLUITA URBANA I MUNICIPAL

(Punt 2n. de l'ordre del dia: Moviments de base en la Lluita Urbana i Comarcal)

1) Es decideix aprovar la ponència presentada com resolució política de la Conferència Nacional del Front i que els criteris polítics i pràctics de treball que tal ponència conté organitzin l'acció del PSC en la Lluita Urbana i Comarcal de Catalunya.

2) La Conferència veu la necessitat de fer una crida urgent per que tots els militants del PSC que estan organitzats en els cercles de Lluita Urbana es llencin a desenrotllar una militància activa en les distintes organitzacions de masses que componen el Moviment Urbà: Associacions de Veïns, Ateneus populars, Centres Socials, Associacions de Pares d'alumnes, Centres excursionistes, Moviments feministes, etc. etc. sols tal militància activa assolirà consolidar l'espai socialista entre les àmplies masses i llurs organitzacions de vanguardia social i reivindicativa.

3) Així mateix es constata la urgent necessitat de que cada comitè de lluita urbana de cada Secció i Federació elaborin plans d'intervenció i treball concrets per garantir que la presència dels militants del PSC en el sosdit front es faci d'acord sobre uns criteris polítics i pràctics homogenitzats en el si del partit.

4) Després dels debats realitzats a les distintes Comissions de treball de la Conferència i de la seva discussió en el plenari es considera que en el document base aprovat hi ha un conjunt de punts que estan insuficientment tractats i que exigiran un major desenrotllament; aquests punts són els següents:

- A) Partint del principi bàsic de que el PSC ha d'incrementar la seva actuació militant en el si de les organitzacions unitàries del Moviment Urbà es veu també la necessitat d'establir un major dinamisme i la presència del partit com a tal en tots i cada un dels conflictes i processos que es generen en el si del moviment urbà i es planteja la necessitat d'obrir un debat sobre com portar a terme l'ampliació del treball del partit com a tal en el si de les organitzacions unitàries del moviment urbà.
- B) La conferència es pronuncia negativament davant la perspectiva de montar "casas del pueblo" com estructura contraposada a les organitzacions unitàries del barri, poble i ciutat, perquè això ens aïllaria del poble i dels moviments de masses i donaria una imatge sectària del nostre partit. En canvi es veu positiu que en la mesura que el creixement de la vida societària del barri, poble o ciutat es vagi ampliant i el Moviment Urbà es reconstrueixi unitàriament, el PSC organitzi "Casals Socialistes" que serien una estructura oberta al barri en la qual a més de desenvolupar-se en el seu si la vida interna del partit es portés sin a terme activitats de divulgació de la ideologia i la política del PSC al barri, poble o ciutat. Aquests "Casals Socialistes" serien un complement ideològic i polític del treball dels socialistes a les organitzacions unitàries del Moviment Urbà del barri, poble o ciutat i es planteja doncs la necessitat d'estudiar àmpliament en el partit l'organització funcions i funcionament possible dels "Casals Socialistes".
- C) En allò referent a les Associacions de Veïns, Federació d'Associacions de Veïns i si aquestes podran seguir jugant un paper centralitzador del conjunt del Moviment Urbà del barri, poble o ciutat o si pel contrari seran substituïdes per la Coordinadora d'Entitats Socialistes del barri o poble i es veu que el debat és encara poc madur i es fa una crida a que totes les Seccions i Federacions del partit debateixin aquesta qüestió àmpliament per poder arribar a resolucions concretes. El que sí es creu és que tant si la resolució són Associacions de Veïns de nou tipus o Coordinadores d'Entitats, els partits hauran d'estar representats en el seu sí, el que no s'ha discutit és el criteri de quins partits i en base a quins criteris ho estan
- D) En el que es refereix a la necessitat de que avui el Moviment Urbà sigui interclassista, s'està d'acord i es veu la necessitat de que els Socialistes hem de lluitar perquè el Moviment Urbà es divideixi en un bloc de dretes i en un bloc d'esquerreres, però es planteja la urgent necessitat de portar a terme un ampli debat respecte a com els socialistes i demés forces d'esquerra garantitzen la direcció de classe de tal Moviment Urbà interclassista.

Aquest conjunt de resolucions són com el document bàsic que fou aprovat per la Conferència per unanimitat.

P.S.C.

P.S.C.

P.S.C.

P.S.C.

RESOLUCIONS DE LA CONFERENCIA NACIONAL DE CATALUNYA DEL FRONT DE LLUITA URBANA I MUNICIPAL

(Punt 4t. Organització del Front en la perspectiva de la Unitat Socialista)

- 1) La Conferència aprovà com criteris de funcions i funcionament del Front i del Comitè Nacional de Lluita Urbana i Comarcal la ponència presentada al respecte i es decideix que això organitzi el treball del Front i del Comitè.
- 2) Es decidí que malgrat la minsa presència de representants de Federacions es constituís el Comitè Nacional del Front, per a garantir la posta en marxa del Front a nivell de tot Catalunya. El criteri pel nomenament de tal comitè fou el següent:
 - a) Elegir de la Conferència dos companys que junt amb els responsables de Lluita Urbana i Municipal del Secretariat General posin en marxa el Comitè.
 - b) Aprovar que s'integrin com membres del sosdit Comitè Nacional els companys elegits pels Comitès de Lluita Urbana de les Federacions següents:
 - Federació I (Gironès, La Garrotxa, Alt Empordà, etc.)
 - Federació II (Vallès Oriental)
 - Federació IV (Baix Llobregat)
 - Federació VI (Tarragonès, Alt Camp, Conca de Barberà)
 - Federació X (Bages, Berguedà, Solsonès)
 - Federació XIX (Vallès Occidental)
- 3) Es decidí que aquest Comitè Nacional establiria les realcions necessàries amb els Comitès o col·lectius de treball a nivell de Catalunya dels distints àmbits específics del Moviment Urbà (moviment ecològic, moviment feminista, etc.) per a conjuntar el treball.
- 4) Es plantejà la urgent convocatòria d'una reunió de responsables de Lluita Urbana i Comarcal de cada Secretariat de Federació i dos membres del Comitè Nacional del Front, per posar en marxa tot el treball de vertebració del Front a nivell de tot Catalunya.
- 5) Els dos companys elegits per la Conferència per a formar el Comitè Nacional del Front i posar en marxa, junt amb els responsables de Lluita Urbana i Municipal del Secretariat General, el Front a nivell de Catalunya foren: Rancesc Morata i Didac Fàbregas
- 6) Per últim la Conferència resolgué que si el Comitè Nacional no es posava en marxa el desenvolupament de les funcions de dit comitè serien portades a terme pels responsables de Lluita Urbana i Municipal del Secretariat General, amb les captacions que per a tal tasca aquest necessités realitzar.

CONFERENCIA NACIONAL DE LLUITA URBANA

1.- Política territorial de Catalunya

A) Energia Nuclear

Com primer element a tenir en compte s'ha de destacar el Pla energètic que es portarà pròximament a les Corts, perquè encara que no es coneixi punt per punt se saben les seves línies generals i el seu desenvolupament.

Aquest pla s'ha de criticar per tot el context que L'envolta a l'estar determinat per un model de desenvolupament molt concret, un model vinculat als grans monopolis elèctrics espanyols que estan lligats al grancapital financer, un model vinculat a les multinacionals que tenen un control total sobre l'energia nuclear tant en la part tecnològica com en la part de subministrament d'urani a les centrals nuclears.

Això du a una dependència tecnològica total i com conseqüència una completa dependència política, donat que en qualsevol moment poden paralitzar la producció energètica espanyola quan s'adoptin decisions polítiques que desagradin a les multinacionals.

Un altre element negatiu és la manca d'informació pública i per tant del necessari debat públic entorn de l'esmentat Pla i principalment en quant al cost econòmic de l'energia nuclear a on hi ha un gran triunfalisme en tots els informes oficials, deixant de costat la llarga amortització de les centrals nuclears i el fet del progressiu encariment de l'urani degut al monopoli existent en el seu subministrament, i els costos socials com alteracions del medi ambient, etc.

En tant que volem com socialistes un nou model de desenvolupament no podem acceptar aquest pla energètic que ens portaria a un sistema feixistitzant irreversible.

Els elements fonamentals que han de considerar els socialistes en la seva opció energètica són els recursos propis:

a) Els recursos clàssics existents:

Carbó: que encara hi ha molt per explotar.

Els grans recursos hidroelèctrics, molts d'ells mal aprofitats degut a la desastrosa xarxa de distribució.

Tèrmics: El gas natural ja contractat amb Algèria.

I les grans possibilitats que ofereix el petroli existent a Tarragona i que a l'estar en mans de les multinacionals solament es tenen informacions aproximades de la quantitat de petroli que hi ha.

b) Noves tecnologies:

L'energia solar que actualment s'està iniciant la seva aplicació és l'energia que en un termini més llarg ofereix més possibilitats.

Per tot això es fan les següents propostes d'execució:

- 1) Moratòria nuclear de 5 anys per poder sotmetre a informació pública el que representa la construcció i funcionament de les centrals nuclears, així com un ampli debat públic que permeti decidir als pobles i comarques afectats, amb tots els elements de judici necessaris.
- 2) L'extensió a 200 milles de les aigües territorials de l'estat espanyol en el Mediterrani, ja aplicada a l'oceà Atlàntic i al mar Cantàbric, com mesura per poder intervenir en l'exploració del petroli del Mediterrani.
- 3) Nacionalització dels recursos energètics, que inevitablement ha d'ésser seguit d'una nacionalització dels circuits de distribució, que això tan sols ja comportarà un considerable estalvi energètic, així com les mesures adequades per portar-ne a cap un pla d'estalvi energètic real i un correcte ús de l'energia.
- 4) Portar endavant una política d'investigació de totes les alternatives energètiques, especialment la solar, única forma d'aconseguir la independència tecnològica. Per això cal definir les competències dels governs autonòmics i de l'estat en matèria energètica i d'investigació, ja que la investigació entorn de les alternatives energètiques ha d'ésser en centres públics (Universitat, Generalitat, Estat).
- 5) Tancar les centrals nuclears que no compleixin les adequades mesures de seguretat.
- 6) Control de l'eliminació i trasllat dels residus produïts per les centrals nuclears.
- 7) Progressiva substitució de l'energia nuclear pels altres recursos energètics fins aconseguir la seva total substitució.

LA PROBLEMÀTICA DE L'ÀREA METROPOLITANA. DELIMITACIÓ TERRITORIAL I GOVERN METROPOLITA

Un altre dels temes tractats per la conferència, tant a nivell de Comissió de treball com de sessió plenària, fou el de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, la importància de la qual en fa un dels aspectes fonamentals de la política urbana i municipal dels socialistes de Catalunya. El problema s'enfoca des de dues vessants diferenciades.

- 1) Delimitació de l'Àrea en el marc de la necessària divisió territorial de Catalunya, una de les tasques més urgents de la Generalitat.
 - 2) L'opció a prendre de cara a l'institucionalització d'un model democràtic de govern metropolità que permeti a la vegada una autonomia i una interdependència de les diverses parts en un marc homogeni de caràcter "regional".
-
- 1) Quant al primer punt, la Conferència ha preferit no pronunciar-se davant les diferents alternatives existents i que podríem resumir breument en els punts següents:
 - comarca del 53
 - Àrea d'acció immediata (un centenar de municipis segons la visió del Pla Director de l'AMB del 1968)
 - Conjunt de l'AMB (més de 160 municipis) corresponent al continuum urbà generat per l'expulsió de creixement-demogràfic i industrial de Barcelona constituït per les diverses corones.

La Conferència resolgué adreçar-se als tècnics socialistes demanant urgentment l'elaboració d'un informe sobre el tema, que servirà de base a les futures resolucions polítiques.

2) En referència al 2n. punt s'efectuaren diverses consideracions importants, la majoria de les quals són complementàries i no contradictòries.

a) Necessitat d'escometre l'estudi de la divisió territorial de Catalunya en funció de les necessitats actuals amb l'objectiu d'institucionalitzar unes comarques amb veritable poder polític, administratiu i financer compatible amb una Generalitat descentralitzada. L'estructura de govern autonòmic ha de tenir en compte els tres nivells d'administració fonamentals: el municipi, la comarca (amb vegueries o regions quan sigui necessari) i la pròpia Generalitat. Els serveis de l'Estat s'hauran d'adequar a aquesta realitat. Es tracta d'una batalla política de primer ordre. Sense aquesta visió global, l'institucionalització de l'AMB correria el perill de reforçar encara la tendència a la concentració del model actual, en detriment de la resta del Principat.

b) Aquest punt es despenja la necessitat de limitar en la mesura del possible (política industrial i territorial) el procés de creixement i d'absorció de recursos humans i materials per a Barcelona. Això implica un canvi radical del model de creixement econòmic consistent en donar prioritat a les infraestructures comarcals, als serveis col·lectius necessaris, a l'instal·lació d'indústries compatibles amb les característiques i necessitats de cada comarca, tant a fora com a dins de l'Àrea Metropolitana.

c) S'entrà en el debat de quina consideració política hauria de tenir el govern metropolità (àrea d'actuació de l'administració autònoma pel quefa a la planificació territorial o bé necessitat de dotar-la d'un veritable poder democràtic capaç de rivalitzar amb la pròpia generalitat). No oblidem que es tracta d'una petita porció del territori català que agrupa al 70% de la població total i més del 80% dels recursos econòmics. Les tesis principals s'orientaren cap a una reestructuració profunda dels actuals termes municipals desfassats amb l'intenció de construir unes àrees més homogènies (tenen sentit avui els municipis de Barcelona, l'Hospitalet, Badalona, etc. en la mida en que els problemes són comuns, quan una decisió referent a un barri de Barcelona té immediates repercussions sobre els territoris veïns, sense que aquests es puguin defensar, urbanísticament estrangulats i mancats de mitjans?). Seria preferible la creació d'unes àrees amb capacitat de decisió i execució reals per el que fa a llurs problemes bàsics a nivell local (ensenyament, sanitat, cultura, urbanisme i vivenda, etc.) amb governs "municipals" elegits per sufragi universal i amb possibilitats d'ésser controlats per les entitats de base (associacions de veïns, d'usuaris, etc.)

d) A nivell metropolità existeixen un seguit de qüestions que requereixen un tipus de tractament global (comunicacions, transports, grans infraestructures de serveis i equipaments, etc.) i complementari dels de nivell inferior per tal de resoldre la dialèctica "eficàcia de gestió - participació democràtica". Dificilment els diferents governs locals, separatament o federadament podrien donar resposta als problemes de conjunt. La responsabilitat podria escaure en un Consell general de representació directa (sufragi directe) i indirecte (representants dels governs locals) dotat d'un executiu coordinat amb les diferents unitats i amb responsabilitats específiques.

Donada la complexitat del tema i la necessitat d'un estudi més aprofundit, la Conferència preferí no adoptar cap resolució, comproment-se a impulsar aquest de-factò fonamental en el si del Front, car, de ben segur que la seva solució condicionarà el futur del país.

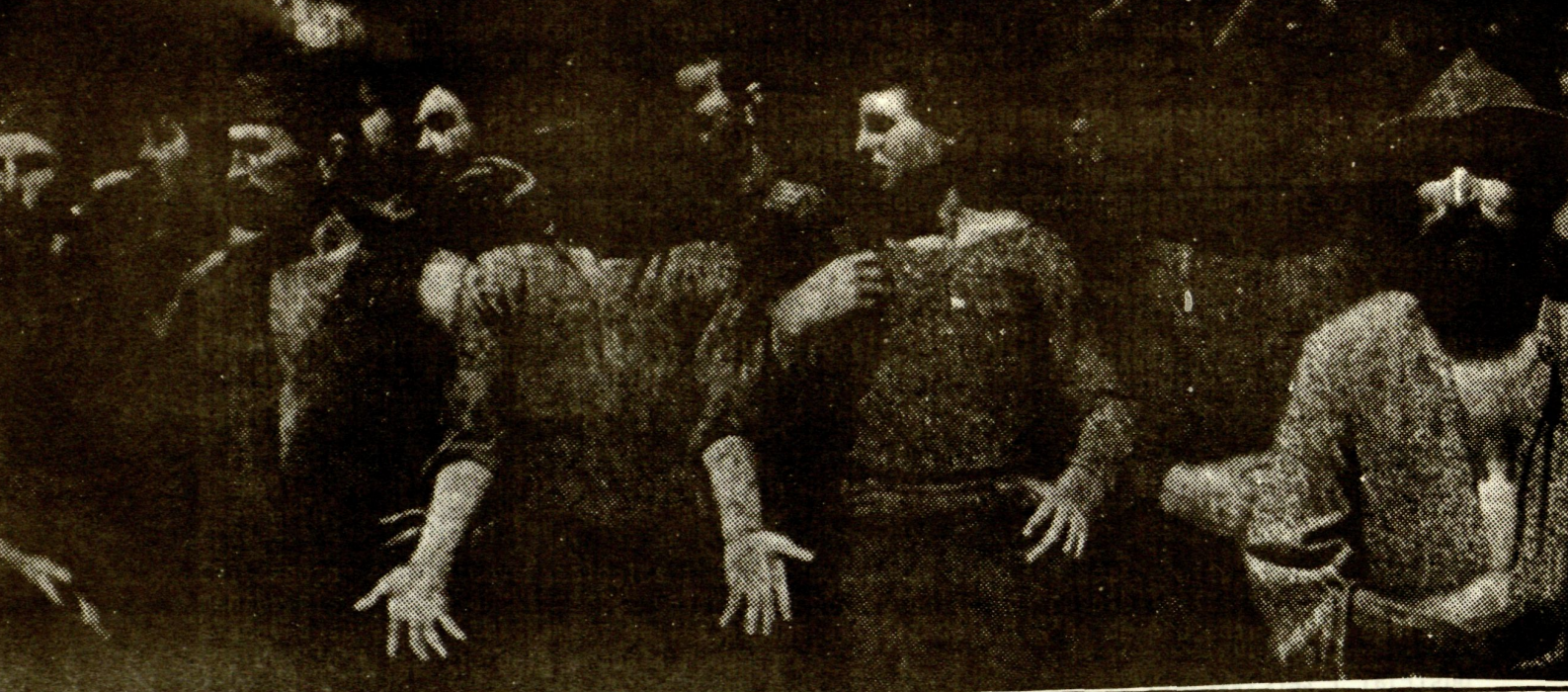
AGENCIA NACIONAL DEL FRONT DE LLUITA URBANA I COMARCAL 7-V-78

Donada la importància intrínseca de les reivindicacions de la lluita ecològica, la Conferència Nacional del Front de Lluita Urbana i Comarcal prengué la resolució de potenciar la creació d'un Comitè Ecològic estable que assumint la direcció política en el si del Front polaritzés la participació dels socialistes organitzada en les lluites ecològiques i potenciés la unificació dels diferents grups existents a Catalunya, generant un debat intern, servint-se del gabinet tècnic i de l'Àvia parlamentària. Així mateix aquest Comitè haurà d'impulsar la creació de Comitès locals que puguin plantejar les reivindicacions, ja siguin puntuals, conjunturals, ja siguin lluites estables de manera que pugui plantejar-se la participació activa dels socialistes d'acord amb els interessos populars, però sense ànims de capitalització del moviment.

Aquest comitè Ecològic haurà de dotar-se de la seva pròpia estructura i vincular-se al Front de Lluita Urbana i Comarcal per evitar la seva dispersió i manca de contacte amb el Front amb el partit.

UAB
Unió Agrària de Catalunya
i l'Associació General
de l'Estat

PSC

TRANSVÀS DE L'EBRE.

La Conferència no fa una definició política del problema del Transvàs sinó tan sols un plantejament dels principals factors que influeixen i influiran en les reivindicacions o peticions de totes les parts implicades i les connotacions polítiques que tots ells comportan.

La incidència sobre una decisió, positiva o negativa, del transvàs de l'Ebre, afectaria fonamentalment a tota la conca de l'Ebre, al delta de l'Ebre propiament dit, Barcelona i la seva àrea metropolitana, i totes les comarques que aquest transvàs travessés. A les comarques de la conca de l'Ebre les afectaria, fonamentalment, per reduir les possibilitats de transformar amples zones de secà en regadiu. Igualment, però al revés, succeïria en les comarques que aquest transvàs travessés.

S'ha de tenir en compte també el transvàs ja iniciat en la ribera oposada, el de Xerta-Calix per la seva influència no gens despreciable en les valoracions finals.

Els problemes en el delta de l'Ebre són diversos, d'una banda les transformacions ecològiques que això podria comportar, de l'altra les possibilitats de sanejament del Delta, transformant àrees pantanoses en zones eminentment agrícoles, i per últim àdhuc alguns projectes de transformació d'algunes de les seves terres en projectes de desenvolupament turístic o industrial.

Es palès que hi han vertaders conflictes d'interessos i que els desitjos de la comarca estan molt dividits, seguint algunes d'aquestes solucions força contradictòries.

Finalment caldria també considerar quela reducció del cabal afectaria, segurament, en penetració del mar cap a l'interior i arrossegaria a moltes altres conseqüències a més de les ja esmentades mutacions ecològiques.

A Barcelona i la seva àrea metropolitana, caldria abans conèixer amb exactitud les necessitats actuals i futures, tenint en compte una voluntat clara de no creixement però inevitable, en cert grau, donada la seva inèrcia actual.

Cal esgotar els estudis geològics i de prospecció de corrents soterrànies que puguin complementar els actuals abastaments. Caldria també, estudiar les possibilitats i cost d'un reciclatge després del tractament de les aigües utilitzades, i s'ha de procedir a una optimització de l'utilització dels actuals recursos.

Totes aquestes consideracions, no fan res més que plantejar el problema sabent els principals components que hi van a jugar.

Com que aquesta Conferència no té dades suficients per establir les comparacions adequades, caldria iniciar un procés d'informació i recopilació d'aquestes dades per poder judicar quines poden ser les alternatives polítiques i econòmiques més adequades que tinguin en compte tant els costos econòmics com els socials i que estableixin una balança de compensació entre

federacions

F E D E R A C I O I

El CONSELL DE FEDERACIO DE LES COMARQUES DE GIRONA DEL PSC, després de l'aprovació de la incorporació en el procés d'unitat socialista del PSC(R) i per tal de contribuir a la clarificació política i la transparència informativa que ha de presidir tot el procés, vol fer la següent declaració.

Des de fa molt temps aquest Consell de Federació ha vingut donant el seu suport a la política d'unitat socialista a Catalunya que figurava en els documents del partit des de la seva creació. Bona prova d'aquesta actitud unitària fou la crida a la unitat que fèrem al PSC(R) el dia 2 d'agost de 1977, on convidàvem al Reagrupament a iniciar un procés de clarificació i un acostament a la pràctica que demostrés a uns i altres els seus principis socialistes, tantes vegades questionables davant la seva praxi i les seves posicions polítiques de fons que els havien portat durant molt temps a fer una política disint a la nostra, quan no antagònica.

Aquesta crida del Secretariat de Federació, feta a un mes i mig de les eleccions, no va tenir ressó en el PSC(R) que va mantenir els seus plantejaments: ni les seves decisions en el Parlament han estat doherents moltes vegades amb les posicions socialistes, ni la seva pràctica política ha significat un acostament. Només a uns pocs llocs fou possible col·laborar localment, mentre a d'altres, i fonamentalment en els mitjans de comunicació, les persones més significades del PSC(R) insistiren fins fa poques setmanes, en repetir criteris inconciliables amb aspectes fonamentals dels programes del nostre partit i de la FSC del PSOE.

Per aquests motius, els consellers de la Federació de Girona, junt amb altres companys, van defensar en el Consell General del Passat 30 d'abril l'ajornament de la incorporació del Reagrupament en el procés d'unitat socialista per tal de que fos possible una clarificació que creiem imprescindible i que no s'ha produït.

En votació democràtica, però, el Consell General del nostre partit va decidir la incorporació del PSC(R) en el proper congrés d'unitat.

El Consell de Federació de Girona accepta democràticament l'acord del C.G. del partit i, per tant, es disposa a fer front a les tasques que han de portar a l'unificació, però alhora, per coherència, ha de insistir en la necessitat de clarificar postures. Pensem que serà molt difícil conviure sense unes mínimes rectificacions per part dels qui més s'han distingit en criticar als socialistes.

Malgrat el curt temps que queda fins el Congrés d'Unificació, creiem que una clarificació mínima és possible. I no es tracta només, d'una presa de postura pública per a llimar antagonismes entre militants. Es tracta, sobretot, de fer un acte d'honestetat política davant dos electorats.

En primer lloc davant aquell electorat que donà suport al Reagrupament quan defensà uns plantejaments ben distints als nostres. No cal recordar que els caps de llista del Reagrupament guanyaren en una coalició que es presentava com adversària als Socialistes de Catalunya. Cal explicar a l'electorat el canvi i les raons d'aquest canvi: la pràctica dels socialistes exigeix la màxima serietat en aquestes qüestions. Hi ha, també un altre electorat: l'electorat socialista que ens votà pel nostre programa i per les nostres persones, i ara presenciarà l'entrada dels qui ens criticaren durament. Cal, per tant, esperar el gest unitari que posi les coses al seu lloc i faci possible una unitat sense incongruències ni escàndols. Una rectificació per part dels qui més s'han significat és imprescindible, com ho serà en el futur una actuació inequívocament socialista per tal que el nou partit no es vegi sotmès a greus tensions ja des de la seva mateixa creació.

El Consell de Federació de les comarques de Girona, amb un esperit profundament unitari, ha acceptat un procés que harués volgut diferent malgrat les dificultats i les contradiccions. I espera, d'aquells a qui pertoca, els actes de responsabilitat política a que ens devem els socialistes, actes que poden eliminar incoherències i ajudar a l'avenç d'una unitat socialista seriosa i autèntica.

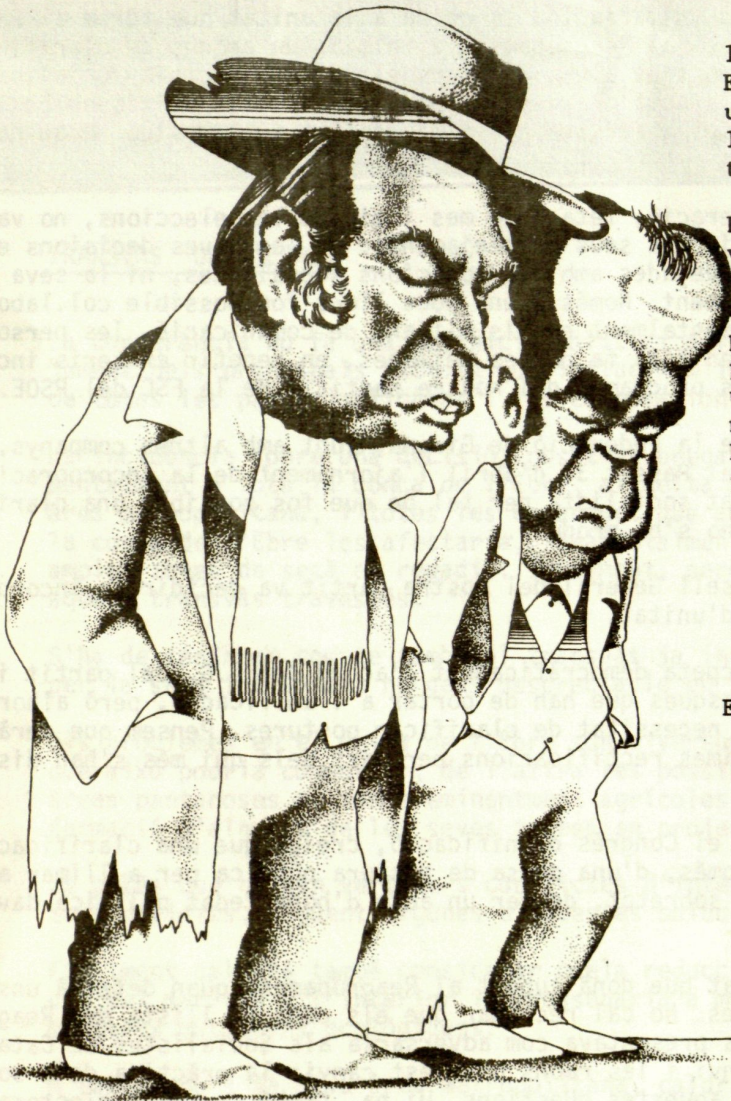
CONSELL DE FEDERACIO DE LES COMARQUES GIRONINES DEL PARTIT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Girona, 4 de Maig de 1978

DE PORTES ENFORA

EL BALANÇ D'UNA DERROTA

El Partit Socialista Francès ha reunit una convenció nacional a començament del mes de maig, per discutir el resultat de les eleccions del mes de març i la desfeta del Programa Comú de les Esquerres. Resumim a continuació la posició de François Mitterrand i de Miquel Rocard en el transcurs d'aquesta reunió fonamental del Partit Francès.

FRANÇOIS MITTERRAND

Quantes vegades he dit al Consell i al Secretariat: quan el Partit comunista cregui que el Partit Socialista es nutreix de la unió de l'esquerra, perquè ha trobat la seva autenticitat i la confiança dels treballadors el xoc és evident. Però jo no sabia si aquesta topada conduiria al trencament i si aquest es produiria abans o després de les eleccions.

Hem sortit airosos en la nostra empresa llevat de fer guanyar l'esquerra malgrat el nostre aliat. La major part dels militants socialistes no han comprès, però una fracció d'entre ells, els que no creieren en totes

les anteriors etapes, ens retreuen el fracàs. El Partit Socialista obtingué el 12 de març, un percentatge de vot mai assolit abans en la història del Socialisme, compreguen el temps del Front Popular.

Heus ací el balanç de derrota, de fracàs, de vergonya i perdició que us presento en nom de la direcció. El Partit Comunista volgué el fracàs, perquè no accepta més que dues hipòtesis o una aliança de l'esquerra dominada per ell o un govern d'unió nacional. Però no una aliança de l'esquerra amb una presència més forta del socialisme que és la nostra. Era necessari renunciar a fer del P.S. la primera força política del país, baixar la guàrdia políticament i ideològica? Refusàrem i vam fer bé.

Hem tingut el suport d'immenses masses populars. Creieu que canviant de bàndol les conservàrem?

El Partit Socialista refusa la instauració d'una societat comunista, però coincideix amb els comunistes en crear una societat socialista en la que els treballadors i les classes socials oprimides estaran en disposició de governar, de ser l'Estat, de donar a la història del nostre país el gran canvi que espera.

El Programa comú de l'esquerra era un compromís. El P.C.F. havia realitzat unes concessions enormes que esperava compensar amb una posició de força. Des del moment en que es trobà en una posició dèbil, el Programa comú no li representava més que inconvenients. Heus ací perquè l'actualització no podia conduir més que al fracàs.

I es va fer per això.....

Siguin quins siguin els nostres problemes amb el partit comunista, crec que sempre és millor derrotar a la dreta. Per tant en l'escala de les prioritats hi ha que preservar a la base i en la mesura del possible en les seves estructures la unió de l'esquerra i mantenir en tot moment la disciplina de l'esquerra amb rigor i fermesa....

El programa comú ha arribat al seu final, però no tenim dret a dir que s'hi posa una ratlla al damunt. El Partit Socialista ha d'estar disposat a comprometre's en una acció com aquella en la que hauríem d'haver triomfat de no haver hagut traïció.

Un Partit Socialista actiu, tranquil i segur de sí mateix, no dominant, que refusa encarrar-se en un procés interminable, disposat per tant a assegurar la victòria d'aquells quina esperança resideix en la victòria de l'esquerra.

MICHEL ROCARD

La qüestió del poder

Tots els problemes dels que avui hem de parlar, el projecte, la Unió de l'esquerra, el Partit mateix, sols tenen sentit en funció de la nostra capacitat de vèncer i de governar i en funció de la nostra resposta a la qüestió del poder.

No tenim cap dret a instal·lar-nos en el francàs. Fora traïcionar als treballadors. Es per això que és necessari que perfillem el nostre projecte, aprofundim la nostra pràctica de la unió i definim amb precisió la mena de partit que estem construint.

El capitalisme no és tant sols els consells d'administracions de trenta o quaranta societats, és també el sistema creditici del consum que ens envolta a tots -i que no suprimim d'un cop de ploma- és el comportament dels consumidors al mercat, és la voluntat generalitzada dels francesos, incluint la

classe obrera, de conservar les jerarquies socials diferenciades i fonamentades damunt del diner. Les grans empreses no fan més que utilitzar aquests comportaments. No hi ha ruptura sense que tot això sigui a la vegada qüestionat. El que vol dir que serà necessari tenir molta força. Per tant, un govern d'esquerres necessitarà alguns anys per assegurar-se solament el control de les palanques de comanament real i un suport suficient de l'opinió per avançar en la via de la ruptura.

Pretendre per assegurar aquesta ruptura atacar des de l'arribada al poder tots els fronts a la vegada es declarar una guerra sense exercit i sense estratègia. Al poble francès no li agrada la inseguretat. Està disposat a impulsar el canvi si aquest és progressiu i si hom sap on es va. Per consegüent tot el primer període d'un govern d'esquerres sobretot ha de comportar mesures en vistes a ampliar el suport de l'opinió de que disposa i a posar en evidència la necessitat d'acabar amb tal o qual mecanisme, per exemple, l'especulació o el repartiment de llocs de treball de funcionaris, més que engegat a les fronteres i a l'interior una guerra econòmica prematura que perdria per no tenir els mitjans per guanyar-la.

Però aquests mitjans es constitueixen en la mesura dels èxits parcials.

En resum, la ruptura no pot ser altra cosa que un procés llarg, conduït segons una estratègia precisa i no en l'eufòria dels tres primers mesos

TRIBUNA LLIURE

Publiquem a continuació un treball de Jordi GOL i GURINA, doctor independent, en favor d'una sanitat autònoma, presentat a unataula rodona que tingué lloc darrerament al Col·legi de Metges.

PER A UNA SANITAT AUTONOMA

Volem una Sanitat autònoma perquè la nostra salut és un afer nostre. La salut és un afer de cada col·lectivitat, i no tenim perquè delegar-lo a ningú. El nostre poble, només al Principat, som més gent que Dinamarca, que Noruega, que Finlàndia, que Irlanda, i poc menys que Suïssa, i els nostres problemes de llengua són més petits que els dels irlandesos. I som un poble perfectament diferenciat: la història ens ha configurat com gent de marca, molt gelosos de la pròpia identitat i amb una immensa voluntat de ser, però alhora oberts a tots els vents, pràctics, realistes, amics dels pactes, pacients, tenaços i apassionats, de manera que els qui venen per força a treballar i a viure amb nosaltres s'hi solen trobar bé i volen integrar-se a la nostra cultura i a la nostra nacionalitat. Som una societat que té una manera peculiar d'afrontar els problemes, de plantejar-se la política, d'entendre la vida i la salut. Tenim dret a endegar al nostre aire la nostra Sanitat.

Volem una Sanitat autònoma perquè en sanitat també som majors d'edat, i ja fa més de set segles que en som. Des dels nostres primers hospitals d'abans del XIII, des de que teníem l'Arnau de Vilanova a Salern i des dels Estudis de Medicina de Lleida i de Perpinyà del XIV Quan la Mancomunitat de Catalunya no tenia ni diners ni cap jurisdicció sanitària, i fent veure que feia experimentació, va eradicar el pal·ludisme del Llobregat i de bona part de l'Ebre a les mateixes barbes de la Sanitat estatal que ni feia ni deixava fer.

El nostre primer Conseller de Sanitat, el 1931, no podia negociar amb el Ministre corresponent de la República perquè a l'Estat Espanyol, com a la majoria dels estats del món, mai no hi havia hagut ni hi havia ministeri de Sanitat. La Generalitat va ser prou major d'edat en Sanitat com per organitzar una encara no superada Universitat de debò Autònoma i una comarcalització hospitalària molt avançada al seu temps. Val la pena examinar les Ponències sanitàries fetes pel Sindicat de Metges de Catalunya el 1933 per encàrrec de la Conselleria, i comprovar com s'organitzava un sistema sanitari àgil i encarnat en la realitat.

I som majors d'edat en sanitat avui dia. Basta comparar la quantitat i la qualitat de la recent bibliografia sanitària en les dues llengües més difoses de l'Estat. I examinar el material anegat i produït pels dos Congressos, el de Metges i Biòlegs de Llengua Catalana del 1976 i el de Cultura Catalana Ambit d'estructura sanitària, del 1977, sense comptar el de Pediatres de Llengua Catalana d'aquest mateix març d'enguany. Hom podrà constatar que es tracte d'una feina molt important i d'un treball unitari, on les divergències entre concepcions polítiques diferents són minses en comparació amb el que és assumit per tothom. I basta finalment veure com va sorgint un estat d'opinió cada vegada més ampli.

Volem una Sanitat autònoma perquè tenim recursos, i no sols humans sinó també materials. El balanç global de l'INP a Catalunya ha sigut positiu en els darrers anys, i comptem amb multitud d'altres institucions públiques i privades. No sols no tenim cap inconvenient en ajudar les altres comunitats hispàniques, sinó que explícitament les volem ajudar. Som nosaltres els qui hem dit que la salut és aquellamanera de viure que és autònoma, solidària i joiosa, de manera que mal tindriem salut si no fòssim solidaris dels altres, i més quan més necessitats són. En canvi, no estem disposats a mantenir amb els nostres diners les estructures que bloquegen amb la seva inèrcia la lluita per la salut, ni a pagar baluernes inútils com el "Piramidón". L'únic privilegi que volem és el d'organitzar-nos nosaltres mateixos les nostres coses, i si el resultat agrada el podrà copiar qui vulgui.

Volem una Sanitat autònoma perquè estem cansats del mal govern. Estem tips de suportar el caos sanitari que ens ha muntat el franquisme, degradador tant dels professionals com de la població. I continuem fatigats de la ineficàcia actual. Per exemple: ara fa un any la Comissió d'admissió de personal sanitari de l'INP de Barcelona va examinar en tres mesos 2.200 sol·licituds per a ocupar 1.750 llocs de treball. La comissió devia treballar bé, perquè no més es van produir 32 recursos. La Comissió Central, d'aquests 32 recursos, en onze mesos

només ha tingut temps per a resoldre'n un. Per exemple: el baremo imposat als aspirants qualifica els mèrits segons siguin obtinguts en el centre oficial o no oficial, sense tenir en compte si el centre té o no té qualitat; oficialitat i qualitat no ténen la més petita relació. Per exemple: la darrera operació anticonsumista, la Operación Salud, desconeix que el consum abusiu de medicaments neixi en els Ambulatoris on tot convida a substituir una visita honesta per una recepta arbitrària i on el treball honest és de fet personalitzat. I encara aquesta malaguanyada Operación aconsella a la població una actitud passiva, depenent i consumista d'entes mèdics.

Volem una Sanitat autònoma per endreçar-la i netejar-la. Volem aconseguir una cosa ben elemental: que les visites siguin visites, que els diagnòstics i que els tractaments siguin tractaments, que el malalt hi guanyi, amb el seu pas pel sistema sanitari. Dit altrament, volem establir una qualitat sanitària acceptable. De primer fer-la possible, després fomentar-la, i finalment exigir-la. Sabem que així no solament tindrem més salut, sinó que de més a més estalviarem diners, temps i sofriments.

Volem que per primeravegada s'aprofitin tots els recursos existents tant en instal·lacions com en professionals. Volem que els concerts de l'INP amb els altres centres siguin intel·ligents, nítids i que no permetin negocis. Volem que ningú no hagi de pagar dues o tres vegades per una sola assistència. Volem salvar la nostra Sanitat del caos i de l'esclerosi, i creiem que els funcionaris actuals estaran al nostre costat.

I, finalment, volem una Sanitat autònoma perquè la volem canviar. En volem fer un sistema ben organitzat, integrat, racionalitzat, que sigui de responsabilitat pública i que sigui un servei públic, de gestió democràtica, amb participació de l'usuari. Una Sanitat on tothom, població i professionals, s'hi senti a casa seva. I això no per fer bonic, sinó per acostar-nos tant com puguem a una igualtat d'oportunitats de salut per a tothom.

Volem donar prioritat a la cultura sanitària de la població, per tal que tothom es pugui valdre tant com pugui per ell mateix, i també a la cultura sanitària dels professionals, sobre tot dels de primera línia, per tal que estiguin ben capacitats per a resoldre els problemes que els són confiats, els problemes reals, no els problemes "oficials".

Volem lluitar contra les causes de malaltia que són en l'ambient i en la societat, encara que tinguin al darrera interessos importants. Per nosaltres la salut passa per l'escola, l'habitatge, el treball, l'aire, l'aigua i la terra, la televisió, els diaris i la llibertat d'expressió. I passa també per aquella actitud davant de la vida que és constructiva i solidària.

Volem capgirar l'assistència, i donar a la primària el seu paper importantíssim. Volem redescobrir i potenciar la figura d'un nou metge de família que s'està acabant de perdre, per motius molt concrets, i que haurà de ser científic, competent i un bon amic que, desproveït de paternalisme en cada acte mèdic no es preguntí tant què li recepta al malalt sinó com l'ajuda. Volem que es tractin igual de bé els malalts interessants com els avorrits, els aguts com els crònics, els joves com els vells, els curables com els incurables, els poderosos com els humils. I que es tractin tenint com a mira fonamental el seu bé, no el del sistema sanitari ni el dels professionals. Volem que els ex-malalts puguin reinserir-se a la societat.

Volem també que la docència dels sanitaris i que la recerca es planifiquin a partir de la realitat, a partir de les necessitats de la població i per tant volem començar per conèixer aquestes necessitats.

I en tindrem, de Sanitat autònoma, o ens donaran només una descentralització per entretenir-nos?. Això està per veure. El poble de Catalunya ja s'ha pronunciat i es pronunciarà tantes vegades com faci falta. Però tenir dret i tenir voluntat no és pas suficient. Sabem perquè en tenim massa experiència, que podem fer grans coses amb pocs recursos. Però si ara s'ens imposa una situació inacceptable, si esperd una vegada més l'oportunitat de construir un Estat on tots puguem viure en pau, els problemes romandran damunt la taula esperant noves ocasions, i la responsabilitat de la frustració no serà pas nostra.

JORDI GOL i GURINA

LA RESPONSABILITAT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA EN EL PERVINDRE DEL SOCIALISME DE L'ESTAT ESPANYOL

La pròxima fusió dels socialistes de Catalunya en un partit únic -que serà el primer partit de casa nostra- els hi conferirà noves i importants responsabilitats a Catalunya i cara a la resta de l'Estat espanyol.

Pel que respecta a Catalunya les coses són ben clares. Els socialistes, per boca dels seus dirigents, han manifestat ja des d'ara la voluntat d'assumir el govern del país si, com és d'esperar, tenen el suport del poble. Així mateix han precisat també sense cap mena d'equívocs, i el proper congrés d'unificació ho confirmarà, el caràcter sobirà del nou partit a Catalunya i les condicions de la seva vinculació amb el P.S.O.E. peninsular.

Ara bé, el que encara no s'ha pogut definir del tot són les responsabilitats i els drets que els socialistes de Catalunya assumiran envers la resta de l'Estat espanyol. Ha mancat el temps per formular en aquest domini una concepció ben precisa, fonamentada en les experiències històriques i en les realitats actuals. Les ratlles que segueixen volen ser una modesta contribució a l'elaboració d'una teoria que expliqui i justifiqui la intervenció dels socialistes de Catalunya en el conjunt de l'Estat espanyol, en el domini polític-ideològic.

Es evident que la unió del socialisme català en un partit únic comportarà, en el pla orgànic, una divisió de treballs amb el P.S.O.E. peninsular. El nostre camp de treball és, orgànicament, Catalunya. Però la vinculació amb el P.S.O.E. peninsular no vol pas dir que el pensament del P.S.C. sobre els problemes vitals que es plantegen en el conjunt de l'Estat espanyol, i que pel fet d'ésser vitals ens afecten directament, quedi confinat dins del marc geogràfic de Catalunya. Tant les aportacions sobre la renovació de les idees socialistes com les posicions polítiques fonamentals deuen circular amb el màxim d'intensitat possible. És molt important que representants dels socialistes i de tota la classe obrera de la península vinguin a Catalunya a explicar-nos les seves opcions i plantejaments sobre els problemes de tot ordre que a tots ens preocupen. És important que diaris i revistes de tots els matisos circulin entre nosaltres amb tota llibertat. Però és també vital que en l'àmbit peninsular -i també internacional- es coneixin les posicions dels socialistes de Catalunya sobre els problemes d'interès general, sense que les estructures orgàniques puguin representar un obstacle.

Naturalment, la vinculació del nou partit dels socialistes de Catalunya amb el P.S.O.E. de l'Estat espanyol crearà unes obligacions polítiques i una disciplina mínima de treball cara a l'Estat espanyol, però ningú es pot molestar per la difusió d'idees sobre el socialisme o per la divulgació de posicions polítiques per la solució, des de la nostra òptica, dels problemes plantejats en el conjunt de l'Estat. Per il·lustrar millor aquesta afirmació, prenem dos exemples concrets: un de ben actual, el problema de les nacionalitats i de les autonomies, i un altre de menys apremiant i que es califica globalment d'autogestió.

o o o o o

Històricament Catalunya ha viscut la lluita per assolir les seves llibertats nacionals amb més intensitat i durant més temps que cap altre poble de l'Estat espanyol. No tenim necessitat de recular gaires anys enrera per demostrar-ho. N'hi ha prou amb analitzar les lluites del poble de Catalunya durant els cent anys darrers i comparar-les amb el procés seguit, en aquest domini, per altres pobles de la península exceptuant, en part, al poble vasco.

Per altra part, el moviment obrer de Catalunya és el que ha tingut més aviat el pensament més clar i coherent sobre el fet nacional en les seves diverses manifestacions ideològiques tant si es tracta de l'ala moderada del socialisme (Unió Socialista de Catalunya) com de l'ala més revolucionària (B.O.C. - P.O.U.M.) sense oblidar una part important de la corrent llibertària, per exemple i per citar alguns noms, Salvador Seguí i Joan Peiró.

Aquestes arrels històriques han sigut reforçades sota el franquisme, i després, per altres corrents socialistes -M.S.C. i Convergència Socialista entre altres- i pel conjunt dels col·lectius que han constituït el Partit Socialista de Catalunya-C. De fet, totes les organitzacions polítiques de Catalunya situades dins de l'ampli cercle socialista-comunista-llibertari, des de les moderades a les més revolucionàries, incloent en un lloc preferent de llurs programes la defensa de les llibertats nacionals, situació que no hagués sigut possible sense els precedents esmentats.

També és a Catalunya on la classe obrera i els sectors més progressius del país han assumit més aviat la defensa de les llibertats nacionals vinculant-les estretament a la lluita pel socialisme. Llibertats nacionals i socialisme han sigut les dues cames amb les que les organitzacions obreres de Catalunya han caminat des de fa mig segle.

Els nous socialistes de Catalunya són per tant, per herència i per convicció, els que estan més ben preparats, tant des del punt de vista polític i teòric com psicològic, per tenir una visió més clara del fet nacional i autonòmic i per proposar solucions que vagin en el sentit del progrés al conjunt dels pobles de l'Estat espanyol.

o o o o o

Pel que fa al segon objectiu fonamental a llarg plaç, el que es refereix al pas de la societat capitalista a una societat socialista democràtica, cal recordar que és a Catalunya on s'han realitzat precisament els experiments més avançats en el domini de l'autogestió i això a diversos nivells; des de les col·lectivitzacions econòmiques i de serveis fins a l'instauració d'un govern autonòmic gairebé independent (primer període després de Juliol de 1936) passant per la gestió dels ajuntaments, que disposaren de poders que mai havien tingut.

Totes aquestes experiències i opcions dels darrers 50 anys han permès la creació de nombroses obres escrites i l'elaboració d'un pensament, constantment renovat, en un domini dels més importants de la perspectiva socialista, sobretot ara quan la crisi estructural del capitalisme es confirma i quan les bases ideològiques del comunisme ortodoxe fan aigües per tots els costats. Es a dir, que les responsabilitats dels socialistes per presentar al país una alternativa creïble es més gran que mai.

Deixem de costat els experiments de punta realitzats a Catalunya en el domini de la pedagogia i en d'altres branques importants d'activitat.

Aquesta situació de fet, que col·loca als socialistes de Catalunya en un lloc d'avançada pels 20 anys propers, com a mínim, té també altres fonaments més actuals i no pot atribuir-se, de cap manera, a una concepció xovinista. En aquest aspecte convé recordar:

- 1) Que Barcelona i el seu cinturó industrial representen la concentració de treballadors industrials i de serveis més important de l'Estat espanyol (al voltant de 1.500.000 persones)
- 2) El pes de la producció industrial i de la creació de riquesa amb relació a les xifres del conjunt de l'Estat.
- 3) El resultat de les eleccions del 15 de Juny passat, que s'explica en gran part per la llarga tradició de lluites polítiques i socials dels obrers i de les classes progressives de Catalunya, des del començament de segle, lluita que ha deixat fortes arrels en la memòria o en el subconscient dels treballadors. Si Catalunya es situa avui, electoralment, a l'avançada del socialisme dins de l'Estat espanyol, i gairebé de tot Europa, no és per atzar.

La proximitat amb altres països europeus, les facilitats de circulació d'idees polítiques, l'exili i el turisme han contribuït també a evitar que es caigués en actituds provincialistes.

Per aquest conjunt de raons ni molt menys exhaustives i que, repetim, no tenen res de comú amb un xovinisme de via estreta, el socialisme de Catalunya pot i deu jugar dins de casa nostra i en el conjunt de l'Estat espanyol un paper de primera importància, un paper motor. El socialisme de Catalunya està en condicions de tornar a convertir-se en un dels pilars més sòlids, creadors i imaginatius de la península empalmant així amb un passat obrer de forta vitalitat en els dominis polític, sindical i teòric. Perquè ara que les condicions són encara més favorables; ara quan el problema de les autonomies ha pres una volada fins fa poc insospitada; ara quan més es popularitza la idea d'autogestió, tindriem complexes solans i fariem marxa enrera?

De fet ja s'han tingut èxits indiscutibles. L'existència d'un fort moviment socialista a Catalunya ha fet que el socialisme peninsular reconsiderés les seves posicions sobre el problema de les nacionalitats. Pel demés, si es vol convertir a Catalunya en un dels centres polítics més importants i dinàmics de la península, el socialisme no pot quedar confinat en tre quatre parets. Les seves aportacions poden ésser molt valuoses pel conjunt dels pobles de l'Estat espanyol i de la classe treballadora peninsular.

Aquesta concepció dels socialistes de Catalunya cara al conjunt de l'Estat espanyol, una concepció de socialisme adulte, és tot el contrari del sucursalisme que ens volen atribuir; mistificació que caldria potser denunciar amb més energia. El moviment obrer de Catalunya, i en particular els socialistes, no tenen perquè rebre lliçons de ningú quan es tracta de

la defensa de les llibertats nacional, perfectament solidària, repetim, amb els interessos del conjunt dels socialistes i dels treballadors dels altres pobles de l'Estat espanyol.

C. ROSA

comunicats

JORNADES SOBRE "SOCIALISME, MOVIMENT ECOLÒGIC i MEDI AMBIENT A CATALUNYA" (Secretariat de Formació)

El dissabte 10 i diumenge 11 de juny se celebrarà, en el local del PSC de Gràcia (Barcelona), carrer Pere Serafi, 23-25, un curs de formació pels militants del partit, sobre "Socialisme, moviment ecològic i medi ambient a Catalunya", amb l'objectiu d'aprofundir en aquests problemes, estudiar com els moviments populars reivindiquen una ecologia al servei del poble i de quina manera els socialistes podem intervenir i omplir de contingut polític aquestes lluites.

El programa previst és el següent:

DISSABTE, 10 de juny

16,30h. PRIMER TEMA: Introducció i antecedents del moviment ecològic

per Xavier Garcia

16,45h. SEGON TEMA: Política ecològica general a Catalunya

per Xavier Garcia

17,45h. COL.LOQUI-DEBAT

DESCANS

18,30h TERCER TEMA: Anàlisi de les lluites ecològiques a Catalunya: barris i comarques
per Xavier Garcia i Loni Batlle

19,30h COL.LOQUI-DEBAT

DIUMENGE, 11 de juny

Matí

9,30h. QUART TEMA: Alternatives energètiques: energia nuclear, energia solar, petroli etc.

per Ferran Ralea i Francesc Calvet

10,30h. COL.LOQUI-DEBAT

DESCANS

11,45h. CINQUE TEMA: Degradació del medi ambient: contaminació atmosfèrica, marina, dels rius. Ecologia urbana.

per Antoni Batlle, Ferran Riba, Maria Martí, Lluís Velázquez.

13,00h. COL.LOQUI DEBAT

Tar

16,30h. DEBAT GENERAL I FINAL DEL CURSET (18,30 - 19 h.)

Es prega confirmar assistència a Joana Figueres (tardes) tel. 215.20.28

COMITE D'ACCIO SANITARIA

Es prega a tots els responsables de cercle o secció que donin al Comitè, amb la màxima urgència, la llista dels militants que treballin professionalment a l'àmbit de sanitat (meges, farmacèutics, veterinaris, ATS, treballadors d'indústries farmacèutiques, làctees, o en organismes d'higiene pública, assistents socials, etc.) perquè estem reactualitzant el cens. Un dels motius d'aquesta reactualització és el de promocionar equips de treball que donin alternatives sectorials en el camp de la sanitat.

El C.A.S. vol remarcar la importància de crear organismes el més unitaris possibles per portar endavant els consells de Salut, per participar en la gestió de la nostra sanitat i per extendre el debat sobre els problemes sanitaris i l'educació sanitària al nostre país.

Salut!

Companys,

El proper dissabte 10 de Juny tindrà lloc la tercera reunió de responsables d'àrea comarcal de Lluïta Urbana i Comarcal-Política Municipal. Aquesta reunió tractarà sobre els problemes de la transició en els Ajuntaments fins les eleccions municipals

Mes endavant us comunicarem l'ordre del dia l'hora i lloc de reunió.

Salut!

JORNADES D'ESTUDI I DEBAT SOCIALISTA SOBRE MOVIMENTS URBANS I LLUITA PER LA DEMOCRACIA I EL SOCIALISME

1 - Els companys del Front de Lluïta Urbana i Comarcal del PSC hem cregut interessant i necessari d'estimular el debat teòric i polític per tot allò que es refereix als Moviments Urbans i al paper d'aquests moviments en la lluita per la democràcia i el Socialisme. Per això doncs, hem cregut que tenia importància el fet d'organitzar unes jornades de treball, que sense cap funció orgànica concreta, serveixin de base d'encontre i discussió de tots aquells companys que estan treballant en el Moviment Urbà, i tenen interès per incrementar els seus coneixements en aquest camp, així com participar en el debat obert sobre aquests temes. Per tot això, aquestes jornades seran obertes a tots els militants del PSC que vulgin assistir-hi, així com aquells adherits i independents interessats en conèixer la posició del PSC en relació a la Lluïta Urbana.

2 - Els temes a debatre seran els següents:

Dissabte 3 de Juny

TARDA

17 HORES: "Criteris sobre la política d'ordenació territorial i urbana del PSC"
Ponent: NARCIS SERRA

19 HORES: "Crisi de l'ajuntament rural i alternativa comarcal"
Ponent: JOSEP M. RAURICH

Diumenge 4 de Juny

MATI

10 HORES: "El moviment urbà, què es avui?, quines són les seves funcions?"
Ponent: LLUIS REVERTER

12 HORES: "Els moviments urbans en una estratègia marxista de la via democràtica al Socialisme"
Ponent: DIDAC FABREGAS

14 HORES: dinar

TARDA

15 HORES: "La nostra política municipal i la seva relació amb el moviment urbà, la lluita per la democràcia i el Socialisme"

Ponent: PASQUAL MARAGALL

17 HORES: "Lluita reivindicativa i programa socialista".

Ponent: JOSEP IGNASI URENDA

19 HORES: "Turisme i Ecologia"

Ponent: JOAN CALS

Metodologia de treball

El mètode de treball a seguir a les jornades pot ser:

- a) Exposició de la ponència per el ponent
- b) Grups de treball per a discussió de la ponència feta
- c) Taula rodona amb el ponent sobre el tema plantejat i exposició de l'opinió dels grups al respecte

- 4 - LLOC: FACULTAT DE TEOLOGIA SANT FRANCESC DE BORJA
Carretera de la "Rabassada"
SANT CUGAT DEL VALLES

Hi haurà servei de menjars i allotjament.

- 5 - ES DEMANA DONCS A TOTS ELS COMPANYYS I COMPANYYES INTERESSATS en assistir-hi, que envïin sol·licitud d'inscripció al local de Rambla de Catalunya, 92 pral. de Barcelona-8 al Comitè de Lluita Urbana i Comarcal, el més aviat possible, a fi de poder determinar el temps d'allotjament que necessitem.

CRIDA A TOTS ELS ENSENYANTS DEL PARTIT

Companyys:

Després de l'Assemblea extraordinària d'ensenyants del 16 d'abril, s'ha constituït el "Grup de Treball Sindical" a fi d'orientar i coordinar la pràctica sindical dels ensenyants del partit.

En aquesta primera reunió, hem constatat la dispersió existent al sector d'ensenyants, que impideix una acció sindical eficaç i una participació real en la política educativa del partit.

D'altra banda, hem considerat la urgència d'una acció coordinada dels militants del PSC a USTEC i FETE, a les envistes dels pròxims congressos d'unificació PSC-PSOE, i dels congressos constituents d'USTEC i FETE de Catalunya.

En funció d'aquesta situació, ens proposem com a objectius immediats els següents:

- 1er.- Organització del sector. Per això, ens cal conèixer la relació actual d'afiliats a FETE i USTEC, i la dels qui encara no han pres una opció sindical.

Considerem que cal, igualment:

- a) Establir una xarxa de coordinació de militants d'USTEC i FETE, respectivament, dintre de cada àmbit comarcal
- b) Encetar un treball conjunt de coordinació sindical entre els ensenyants d'ambdues centrals a cada àmbit comarcal.
- c) Elevar a nivell nacional aquestes formes de coordinació mitjançant la participació en el "Grup de Treball Sindical", de delegats o representants per cada comarca de FETE i USTEC.

Actualment el grup és compost per les persones següents:

Ramon Sitjà (MANLLEU)

Lluís Bouza (BARCELONA)

Josep Teixidor (BARCELONA)

Gentil Puig (BARCELONA)

Angels Zamora (BADALONA)

Josep San Martín (LLEIDA)

Joan Ruiz (TARRAGONA)

Jordi Pla (BARCELONA)

Josep M. Rossell (BARCELONA)

- d) Com a primer pas per a aquesta coordinació, demanem urgentment que tots els ense-

nyants del partit notifiquin les seves dades personals i afiliació sindical al "Grup de Treball Sindical", a Rambla 92, pral. Barcelona.

2n.- Iniciar un treball de coordinació i síntesi de les línies sindicals de FETE i de la de la tendència socialista d'USTEC.
La tasca més urgent, en aquest sentit, fóra la de realitzar un intercanvi de les ponències i documents previs ala celebració dels congressos constituents de les dues centrals.

3er.- Encetar com més aviat millor una pràctica conjunta dels militants del PSC a cadascuna de les dues centrals a fi d'inicidir-hi a través d'una línia d'acció homogènia.

ASSEMBLEA DEL COL·LECTIU D'ACCIO COOPERATIVA

El passat dia 16 d'abril als locals de Rambla, 92, a Barcelona es va celebrar durant tot el matí l'Assemblea dels cooperativistes del Partit.

El comitè va informar dels seus treballs en el sí del Partit, de les gestions que es porten a cap a la Conselleria de Treball de la Generalitat, i de la situació general de les diverses branques de la cooperació. Es va acordar que cada branca (consum, industrial, camp, escolar, estatges) tindria un representant en el comitè per millor coordinació d'aquells aspectes que així ho requereixin.

Es va informar extensament de les JORNADES FEDERALS sobre cooperació que organitzades per la FUNDACIO LARGO CABALLERO es tenien que celebrar a Madrid el 28, 29 i 30 d'abril. S'acordà que hi assistirien diversos companys preparats en ponències específiques.

Es recorda a tots els militants interessats per aquest tema del món de la cooperació que el comitè es reuneix cada divendres al vespre als locals centrals del Partit (Rambla 92, Tf. 215.20.28 - Barcelona) i que es necessari que tots els companys que actuïn en cooperació portin una acció coordinada i unificada.

COMUNICAT COMISSIO DE FINANCES

Complint amb el que s'acordà en els Estatuts del Partit en el II Congrés del PSC, s'ha reunit la Comissió de Finances elegida en el mateix, amb el fi d'anar tractant diversos temes que els són propis.

Recordem que formen la Comissió de Finances els companys:

Joan Biosca Taveny	Tf. 224.16.92
Pedro Ezcarra Eguzquiza	Tf. 379.39.30 (p) 302.52.20 (f)
Francesc Bofarull	Tf. 977.60.14.41
Lluís Bordas Grifà	Tf. 219.16.19 (p) 332.20.00 (f)
Josep M. Calpés	Tf. 710.42.60 (p) 321.84.89 (f)

als qui us podeu dirigir per a qualsevol afer relacionat amb el tema.

Per altra banda la Comissió elegí a Lluís Bordas Grifà com representant de la mateixa en el Consell, complint amb allò establert pel Consell General.

Actualment la Comissió de Finances està treballant sobre un sistema de comptabilitat que, en breu termini, elevarà al Consell General amb el fi de que el mateix analitzi i en el seu cas l'aprovi o no.

UAB
Unió Agrària de Barcelona
C/ de la Pau, 10
08001 Barcelona
Tf. 215.20.28

company-congrés

Com a separata del Company i durant el període Congressual, es publicaran aquells documents entregats a la Comissió organitzadora del Congrés, d'acord amb el que s'ha assenyalat en els nostres estatuts.

TENDENCIA CONGRESSUAL "2n. CONGRES"

=====

La constitució d'aquesta tendència està formada inicialment per un nombrós grup de militants del Baix Llobregat (Fed. IV)

A) PERQUE ENS CONSTITUIM EN TENDENCIA

Nosaltres, homes i dones militants del PSC davant el proper Congrés d'Unificació Socialista a Catalunya, profundament preocupats per la forma i els termes en que s'està realitzant aquest procés, i davant les greus conseqüències que això pot comportar al socialisme català i a la classe treballadora de Catalunya, ens constituïm en una tendència organitzada, tal com estableixen els Estatuts del nostre partit.

Ens constituïm en tendència organitzada perquè creiem en la democràcia interna del Partit i volem que aquesta es porti a terme en un procés transparent, i alhora ben organitzat.

Nosaltres ens constituïm en tendència i com a tal defensarem a plena llum pública les nostres posicions, assumint responsablement les nostres actituds, utilitzant a fons els mecanismes interns democràtics del partit.

Confiam plenament en el conjunt de militants que conformen el Partit Socialista de Catalunya i per això no temem la discussió a plena llum. Perquè estem convençuts que les nostres postures responen als acords del nostre 2on. Congrés en quan a la ponència d'Unitat Socialista.

En canvi denunciem les "Bases d'Unificació" els "Estatuts del nou Partit i la "Declaració de Constitució del nou Partit" com a continuadors de la ponència derrotada al Congrés i contraris a la ponència aprovada pel conjunt del Partit al 2on. Congrés del PSC.

Al constituir-nos en tendència volem organitzar el debat congressual, intentant evitar la dispersió d'esforços i d'esmenes que s'ha produït a anteriors congressos. Iniciem el procés de constitució de tendència un nombrós grup de militants del Baix Llobregat, però declarem d'entrada la nostra obertura a totes les aportacions de companys nostres que vagin en el mateix sentit i que enriqueixin el procés. Per això iniciem aquesta tendència amb una esmena al Document de Bases d'Unificació, esperant noves aportacions per a redactar les esmenes a la totalitat als altres documents. Cal remarcar que el temps se'ns tira a sobre per a respectar els terminis congressuals.

B) NO A UN SUBPARTIT!. NO A UN "PARTIT D'AUTONOMIA LIMITADA"!

Les Bases d'Unificació que es presenten al Congrés d'Unificació no es corresponen de cap manera al procés iniciat amb el Pacte d'Abril ni a la ponència d'Unitat Socialista aprovat al 2on. Congrés. Al Pacte d'Abril s'acordava constituir un Únic Partit Socialista de Catalunya (i no pas Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC - PSOE), i que "aquest partit, plenament sobirà, configurarà l'organització política dels socialistes a Catalunya i la seva articulació amb el PSOE en la perspectiva de la unitat de tots els socialistes de l'Estat". Al 2on. Congrés a les Bases de la Unitat, al punt 4 dèiem: "el PSC sorgit de la unificació, en virtut de la seva sobirania, configurarà la seva articulació amb el PSOE, en la perspectiva de la unitat de tots els socialistes de l'Estat"... En canvi a les bases d'Unificació es diu que el nou partit "decideix la participació en organismes representatius i decisius comuns amb el PSOE, de la manera que es defineix en aquest document". I resulta ser que aquests organismes són altres que els del mateix PSOE.

Col·lectiu de Turisme ...

Es comunica que:

S'ha creat un Col·lectiu de Turisme Nacional. Per més àmplia informació posar-se amb contacte amb:

J. Antonio Perez, Tf. 325.15.12, Ext. 56

Damià Moragues, Tf. 325.15.12, Ext. Agències de viatges.

SERVEIS D'EDICIONS I DISTRIBUCIO

Per tal de poder solventar els actuals problemes, tant de finances com de distribució que pateix l'Aparell d'Edicions i Distribució, estem montant uns viatges per totes les Federacions, per poder connectar amb els responsables d'Agitació i Propaganda, Comunicació Interna i Finances de totes les seccions del Partit, per això el local de Diagonal, restarà tancat tots els divendres.

Per altra banda, i donat que en moltes ocasions, tenim que anar a fer diverses comandes, utilitzarem les primeres hores, tant del matí, com de la tarda per fer-les, per tant l'hora de permanència, fixa del Servei d'Edicions i Distribució serà de les 12 a les 14 del matí i de les 17 a les 19 de la tarda, abans de passar truqueu al Tf. 225.97.00

EDICIONS I DISTRIBUCIO

Calendari.

Actes realitzats durant el MES DE MAIG, on s'ha demanat participació directa a la seu central del Partit.

- 2 - Col·legi d'Advocats (Barcelona). Jornades Socio-Polítiques de la Subnormalitat. R. OBIOLS
- 4 - Granollers. L'alternativa a l'ensenyament - M. MATA
- 5 - Reus - PEP JAI
St. Joan Despí. La Constitució - PERE JOVER
- 6 - Sitges - Ensenyament - MARTA MATA
- 7 - Barceloneta. Inauguració local - EDUARDO MARTIN
Torelló. Procés Unificació. Espectes polèmics de la Constitució - RAIMON OBIOLS
Piera - MARTA MATA
- 9 - Vilafranca del Penedès. Socialisme i Comunisme - ISIDRE MOLAS
- 12 - Torelló. Taula rodona sobre Ensenyament - PILAR ANGLADA
- 13 - Terrassa - PEP JAI
Capellades - Igualada. Ensenyament - MARTA MATA
- 14 - Serra d'Almos - PEP JAI
- 16 - Vilafranca del Penedès. Moviment Obrer a Catalunya - ISIDRE MOLAS
- 18 - Tarragona - Ensenyament. Article 26 Constitució - ASSUMPTA BAIG
- 19 - Torelló. Alternativa Sanitària - SOLE SABARIS
- 20 - UGT Barcelona - L'Ensenyament - MARTA MATA
Valls. Inauguració local. Acte públic - J. REVENTOS, PEP JAI, JAUME CASANOVAS
- 23 - Vilafranca del Penedès. L'Alternativa Socialista avui - ISIDRE MOLAS
- 26 - St. Adrià del Besòs. Inauguració local - EDUARDO MARTIN
Atmella de Mar - PEP JAI
Torelló. Sindicalisme, participació, autogestió - EUGENI GIRALT
- 27 - Mataró. Constitució - EDUARDO MARTIN
Gandesa. - PEP JAI
- 28 - Pont de Vilumara. Procés d'Unificació. Línia Política - CARLES MONNER
- 29 - St. Gervasi - Escola Pública - MARTA MATA

Es a dir s'ha canviat totalment la lògica del procés d'articulació amb el PSOE a nivell estatal. No es tracta de dos partits que, amb clara diferenciació de sobirania organitzatives, s'articulen per arribar a una entesa estable en la estratègia socialista de tot l'Estat, sinó que el nou PSC estableix la participació en els organismes representatius i decisius d'un altre partit diferent. D'aquesta manera el futur PSC s'integra com a "sub-partit" "d'autonomia limitada", dintre d'un altre partit que l'engloba. Aleshores les Bases d'Unificació s'entenen a intentar delimitar els àmbits de competència respectius entre el Partit Global i el "subpartit".

Nosaltres creiem que entrar en aquesta lògica "d'autonomia limitada" té uns efectes funestos per al socialisme català, per a la classe treballadora catalana i per a la mateixa Nació Catalana; el dret teòric a l'autodeterminació reconeix el nou partit, però al qual renuncia d'entrada, en les pitjors condicions.

C) NECESSITAT D'UN AUTÈNTIC PARTIT

Els treballadors catalans, el socialisme català, Catalunya, necessiten un autèntic Partit Socialista de Catalunya. Es a dir un Partit que tingui i porti a terme una política de defensa dels interessos dels treballadors i de Catalunya a tot arreu, a les fàbriques, als Ajuntaments, a la Generalitat i al Parlament. I la lluita política és indivisible. El nostre partit ja ha patit els efectes d'hipotecar la nostra política parlamentària, al Reglament del Congrés, a la Constitució, als Pactes de la Moncloa, a la política de consens, a la política municipal, etc. Hem tingut una manca d'iniciativa i fins i tot de postura pròpia, que està directament relacionada amb l'hàbit d'hipotecar a un altre partit la nostra pròpia política. Què passarà si ens arribessin a convertir en un subpartit, que delega la seva política general en un altre partit?. Com pot pensar-se que es podrà fer, per exemple, una política sobirana catalana, en matèria municipal a Catalunya, si el règim general de la propietat del sòl i la política fiscal es decideixen al Parlament central?. Quina responsabilitat contraurà el futur PSC qual el PSOE arribi al poder i seguint la lògica centralista que, no siguem il·lusos, el poder estatal comporta hagi d'avaluar necessàriament mides contràries als interessos catalans?. No, no podem convertir-nos en un "sub-partit". Hem de buscar el màxim acord i la màxima entesa estable amb els socialistes de l'Estat i amb el PSOE, però hem de mantenir íntegra la nostra capacitat política global, per negociar des d'una posició de força, o per a denunciar flaqueses quan calgui.

D) NECESSITAT DE MANTENIR OBERT EL PROCÉS D'UNITAT SOCIALISTA A NIVELL ESTATAL

El combat per una nova societat socialista és molt llarg i els socialistes no podem perdre, per necessitats conjunturals la visió del llarg camí que falta per recórrer. Les eleccions del 15 de Juny suposaren un greu revés electoral per als Partits Socialistes de les diferents nacionalitats de l'Estat. Però aquest no és pas motiu per a creure que aquests Partits Socialistes vagin a desaparèixer, o tinguin sempre la mateixa feble implantació electoral. Més aviat cal pensar tot el contrari a mida que avancin les autonomies, a mida que aquests partits es consolidin a les eleccions municipals, etc. aquests partits germans tindran el pes que els correspon. Les relacions amb aquests Partits Socialistes han d'ésser bàsiques per a nosaltres i hem de tendir a la unitat envers ells. Aquest és un mandat claríssim del 2on. Congrés del PSC. I especialment tenim un deure bàsic envers als Partits Socialistes dels Països Catalans, també explícit a la ponència d'Unitat Socialista del 2on. Congrés.

No hem d'enganyar-nos si l'articulació del PSC amb el PSOE no és un primer pas en l'articulació de tots els Partits Socialistes de les nacionalitats de l'Estat, doncs si el procés queda tancat, el nou PSC resultarà un apèndix del PSOE i a Catalunya sorgirà com a la resta de les nacionalitats de l'Estat un nou Partit Socialista de Catalunya. El fet de que la nostra articulació és un primer pas, ha de quedar explícit en les Bases d'Unificació.

E) UN PARTIT AUTÈNTICAMENT SOCIALISTA

A part de configurar un autèntic partit, a part d'establir una articulació correcta amb el PSOE i mantenir obert el procés d'unitat de tots els socialistes de l'Estat, cal que el nou PSC mantingui una sèrie de trets que caracteritzen el nostre partit i que sempre hem cregut que eren unes aportacions essencials al procés de renovació del socialisme iniciat als anys 70.

Entre aquestes característiques destaquen:

- 1) el marxisme com mètode d'anàlisi i transformació de la societat
- 2) el procés obert d'alliberament nacional
- 3) el socialisme autogestionari
- 4) la construcció del Front dels treballadors
- 5) noves fòrmules organitzatives per evitar la creació d'una "casta política" que domini el partit.

MARXISME I SOCIALISME AUTOGESTIONARI

Mantenir aquestes característiques és d'una importància decisiva en aquests moments, quan veiem que l'oportunisme i el claudicionisme sembla apoderar-se d'alguns membres destacats de la direcció central del PSOE. Declarar-se socialista sembla establir una ideologia i una estratègia que porti a uns canvis revolucionaris de la societat, és claudicar en el socialisme.

Volem remarcar amb tota claredat que el marxisme té que ésser el mètode d'anàlisi i transformació de la realitat, assumit per el nou partit encara que respectant sempre les creences personals.

Hi ha un element aglutinant del PSC i que necessàriament té que ésser un pilar fonamental de la nova organització, el socialisme autogestionari, és a dir, la necessitat de la ruptura amb la lògica del sistema capitalista, la subordinació de l'Estat a les decisions democràtiques, la voluntat d'eliminar tota forma d'opressió i explotació, i la construcció d'una societat sense classes.

Nosaltres rebutgem el reformisme entès com a objectiu final, com poden ésser formulacions explícites social-demòcrates que solament pretenen una acció de reformisme capitalista. Nosaltres no som socialdemòcrates, som socialistes que lluitem i lluitarem per a la implantació del socialisme. Reconeixem, però, les necessitats d'un pluralisme intern en el sí del Partit que sorgeixi de la unificació catalana, que garanteixi la llibertat d'expressió de totes les corrents d'opinió en el sí de la organització, per mitjà de la possibilitat d'organitzar tendències durant els períodes congressuals, encara que igualment considerem necessària una línia política definida per la majoria del Partit.

EL PROCÉS OBERT D'ALLIBERAMENT NACIONAL

En el nostre Manifest-Programa diem (punt 5.14): "Estem convençuts que l'alliberament nacional està estretament lligat a l'alliberament de classe" i que... "només en la mesura que aconseguim l'articulació d'un ampli front dels treballadors com a protagonista de la lluita d'alliberament nacional, podrà Catalunya alliberar-se de l'opressió nacional que pateix". I després de la constatació de la insoluble unitat de l'alliberament nacional i de classe, inserits tots dos en la construcció del "Front dels Treballadors", els socialistes "potenciarrem un procés obert d'alliberament nacional, la fórmula institucional del qual serà funció de la circumstància històrica i de l'avenç cap al socialisme".

Mantenir aquesta característica manera nostra de concebir el procés d'alliberament nacional com aportació al patrimoni ideològic del nou Partit, es essencial. Catalunya és una nació petita i com a tal sempre amenaçada, ja sigui per la força bruta, ja sigui per les fòrmules subtils d'alienació nacional que l'imperialisme capitalista va imposant. El PSC té una especial responsabilitat en la lluita de continu resistència nacional que la nostra especial situació nacional ens imposa. Per això no pot posar cap mena de límits al nostre dret a l'autodeterminació, ni en el procés de transformació dels marcs estatals que actualment viu Europa, per tant no podem tancar-nos en unes concepcions determinades dels Estats actuals.

EL FRONT DELS TREBALLADORS

Creiem que és molt lamentable que en la "Declaració de Constitució" del nou Partit s'hagi abandonat totalment un dels principis bàsics de l'estratègia, vers el socialisme del nostre partit, és a dir "El Front dels Treballadors". El nostre partit no pot renunciar al mateix ja que el considerem com a condició indispensable que la construcció del socialisme requereix, és a dir, l'articulació unitària és un sol bloc social de totes les forces interessades objectivament en el procés. (M.P. 6.17).

El Front dels Treballadors implica a més, una sèrie de estratègies parcials que també són irrenunciables: l'autonomia real de les organitzacions de masses dels treballadors, el pluralisme intern i la "unitat sindical". Aquestes concepcions estratègiques han d'ésser inserides en el bagatge ideològic i en la línia política del nou partit.

FORMULES ORGANITZATIVES RENOVADORES PER AL PARTIT

Una de les aportacions bàsiques del nostre Partit a la renovació del socialisme va ésser la nova fórmula organitzativa. En aquestanova organització interna destaquem dues fórmules: un partit amb renovació periòdica i obligatòria dels càrrecs i el caràcter col·lectiu i col·legiat dels òrgans de direcció, i l'organització d'un partit de lluita, organitzat en fronts de lluita. Amb la primera fórmula s'intenta evitar la creació d'una casta política dintre del partit, com l'experiència històrica ens demostra que s'ha donat en els partits socialdemòcrates. Amb la segona fórmula s'intenta evitar la conversió del nostre partit en un partit electoralista, que segons el nostre Manifest-Programa considerem "en contracció amb la societat socialista i democràtica" (Punt 1.68)

Nosaltres temem que la creació de la figura de "primer secretari" entranya el perill de concentrar un gran poder en les seves mans. A més s'adivina la probable cataracta de primers secretaris que inundaria el partit a tots nivells. L'exemple recent del "Primer Secretari" del PSOE que segons els Estatuts del seu partit és "el portantveu qualificat de la Comissió Executiva". Ostenta també la representació del partit, fent unes declaracions absolutament contràries a l'esperit de les resolucions del XXVII Congrés que l'havia elegit, ens alligona sobre els perills de la creació d'una tal figura.

Són totes aquestes les raons essencials de la nostra constitució en tendència, i aquestes són les nostres principals línies de pensament i actuació. Com ja hem dit som un grup de militants del Baix Llobregat, sense cap mena de càrrec de direcció dintre del Partit. Només volem redreçar una situació que ens sembla extraordinàriament perillosa per als treballadors, per al Socialisme i per a Catalunya. I nosaltres creiem que aquesta és la posició del conjunt del Partit. La derrota de la ponència inicial presentada al 2on. Congrés sobre l'Unitat Socialista i la aprovació de la nova ponència de consens, pel conjunt del Partit ens dóna aquesta confiança en el conjunt del País.